

Чому церква не підтримує штучне запліднення

● СВАТЕ І ГРІШНЕ

Натомість активно наголошує на благородній місії – усиновленні

У своїй концепції церква ставить акцент на те, що ембріони, які виникають при ЕКЗ (екстракорпоральному заплідненні – штучному заплідненні), також мають душу. Тому будь-яке втручання, яке призводить до їх знищення, вважається морально неприпустимим.

Продовження актуальної теми – на с. 7 »

До Марійки замість художника – «старшого дядька» – вийшов парубок, який сидів біля неї в кіно...

● ДІМ, В ЯКОМУ ЖИВЕ ЛЮБОВ

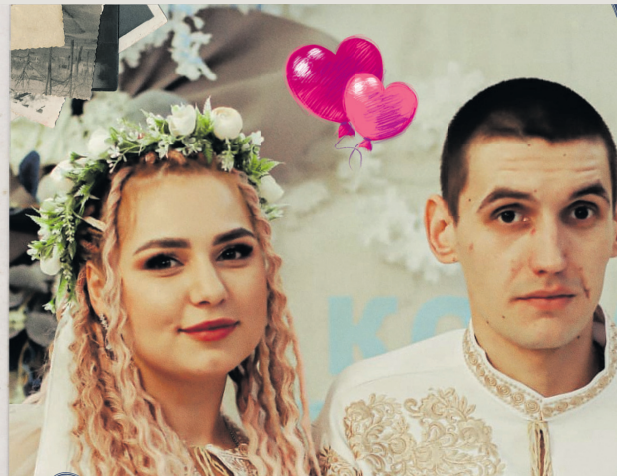
Тепер у їхній родині – 7 професійних художників

«Намалюй мені ніч, коли падають зорі, намалюй, я прошу, намалюй...» (Микола Петренко).

Про те, як і через роки не зникають почуття, – читайте на с. 2-3 »

● ЛЮБОВ СИЛЬНІША ЗА ВІЙНУ!

«Нас весна не там зустріла. І не ті пісні співала...» – у них, як у відомій пісні на слова Йосипа Струцюка.

«Тікала від обстрілу, а зустріла в окопі своє кохання»

Історія бойової медицині Тетяни про те, як вона знайшла на передовій головне почуття свого життя – військового піхотинця Андрія

Ніхто, крім тебе, – на с. 8-9 »

Дружина Луніна мріяла, аби її обранець був... із донецького «Шахтаря»

● ШЕРШЕ ЛЯ ФАМ!

Воротар збірної України і мадридського «Реала» зробив романтичну пропозицію руки і серця своїй коханій... на футбольному стадіоні

А кохання Анастасії та Андрія розпочалося... у мережі.

Зіркове кохання – на с. 11 »

«Закінчиться війна. Закінчиться триклята...»

● ДО СЛІЗ

Авторка слів «Коли закінчиться війна / Я розцілюю всі ікони. / Присяду в хаті край вікна / І буду чути церковні дзвони...» напередодні Великодня порадувала нас виходом другого видання своєї книги «Такий народ ще треба пошукати» і новою поезією, яка, переконані, торкнеться вашого серця

Галина ПОТОПЛЯК

Закінчиться війна. Закінчиться триклята.

І хлопчик у дворі зустрине свого тата.

І дівчинка зірве три квіточки весною.

І вручить запах цей новітньому герою.

І хмари підуть геть, на радість посвітає,

І вітер у дворі сміття попідмітає. Поміє дощик все – все чорне стане білим.

І буде Божий світ одним єдиним цілим.

Без горя, без біди, без диму після бою...

Посію я тоді чебрець, гісоп, левкою.

На грядці посаджу троянду жовто-синю,

А болі, а печаль сховаю в стару скриню.

Буде тоді весна, а, може, буде літо.

Залишиться десь там розколате корито,

І хата без вікна, і коники без стайні.

І будуть у нас всі городики охайні.

Закінчиться, авжеж. Очиститься водойма.

Лиш нитиме душа, як рана незагойна.

Лиш матінка піде до сина на могилу,

І буде дощ мочить вербу стару, похилу.

Присяде удова на камінь, на ослінчик.

Не скаже, як болить і серце, і мізинчик.

Не потече сльоза, замерзне від морозу.

На горбик покладе одну червону «розу».

Закінчиться, атож. Настане мир жаданий.

Повернеться з війни єдиний і коханий.

І буде Гімн звучать, і будуть дзвони бити,

І підемо ми в храм на Спаса мед святити.

м. Львів.

● ДІМ, В ЯКОМУ ЖИВЕ ЛЮБОВ

Діти й онуки успадували гени батька й дідуся Євгена Івановича Дацюка, який свого часу самотужки опанував малювання, й дотепер, у свої 89 літ, ще не розлучається з мольбертом. А родинний дім у волинському селі Затурці на Локачинщині став для дітей та внуків святиною, де живуть любов і краса

Катерина ЗУБЧУК

І ЧЕРЕЗ 65 РОКІВ ПАМ'ЯТАЮТЬ ТОЙ ДЕНЬ, КОЛИ ВПЕРШЕ ПОБАЧИЛИ ОДНЕ ОДНОГО

Без перебільшення можна сказати: це символічно, що Євген Дацюк народився у Затурцях на Локачинщині – на батьківщині славетних земляків: історика, громадсько-політичного діяча В'ячеслава Липинського та православної діячки, однієї із засновників Київського братства Галшки Гулевичівни. Звичайно, в молодості Євген Іванович і гадки не мав, що колись у рідному селі на могилі В'ячеслава Казимировича стоятиме пам'ятник, виконаний його дітьми – скульптурами Іриною й Іваном. А залу місцевого меморіального музею прикрашатимуть портрети Липинського й Гулевичівни, написані (відповідно) внучками Іванкою та Ксенією.

Перше серйозне захоплення живописом у Євгена Дацюка почалося, за його словами, у повоєнні роки. Якось у Затурцях з'явився художник, колишній фронтовик Козлов (імені його чоловік не пригадує) – випускник Петербурзької художньої академії. Він малював на прохання сільських жінок картинки з квітами, якими ті прикрашали оселю (після війни всім хотілося чогось гарного). Брав за роботу харчами. Якось цей заїжджий майстер прийшов і до Дацюків. Малий Євген, котрому тоді було років десять, зацікавився малюванням. Вловивши його інтерес, художник спитав: «Що, хочеш спробувати?». Одне слово, дав йому пензля. А поба-

Такими були зачинателі творчої родини у молодості.

До Марійки замість художника – «старшого дядька» – вийшов парубок, який сидів біля неї в кіно...

Тепер у їхній родині – 7 професійних художників.

Батько малює, а ще малий син Іван пізнає ази творчості.

«Ото, дівчата, пише картину, і вона буде висіти на стіні. Приходитимуть до нас люди, і вони скажуть, чи ж гарно художник намалював».

чивши, як лягають мазки на полотно, похвалив: «Ти краще за мене ту квіточку написав». На прощання

А це вже за мольбертом – син талановитого художника-самоучки Іван.

Козлов подарував хлопцеві фарби і пензлика.

Згодом Євген Дацюк, закінчивши школу-семирічку, служив в армії. Вернувся після строкової додому і скоро зустрів свою долю. У 1956 році сюди приїхала на роботу дівчина із Львівщини. Марія Михайлівна, а на той час – юна Марійка, маючи диплом педагогічного училища, працювала вихователем у дитячому садочку. Донині жінка пам'ятає той день, коли вони вперше побачили одне одного: прийшли ввечері до клубу на якийсь фільм, і виявилось, що їхні місця були поряд. Правда, тоді, як тепер пригадує, до пуття і не познайомилися. Хлопець, проявивши до дівчини увагу, допитувався, як її звати, а вона (вже як молода – зелена) тільки фиркнула на таке його залищання. На танці, які були після кіно, не залишилася – пішла додому.

Але, видно, то вже доля, яку, як кажуть, не обминеш. Для дитячого садка треба було виготовити вивіску. Завідувачка, розказавши, де живе місцевий художник, послала її зробити замовлення. Думала Марія, що зустріне якогось «старшого дядька». А прийшла й побачила того самого парубка, який сидів біля неї в кіно. Відтоді почалося їхнє спілкування, а там – і побачення. У 1959 році вони одружилися. Майже 65 літ Дацюки – у парі. Вони виростили двох доньок і сина, які подарували їм п'ятеро внуків. Марія Михайлівна і до сьогодні – найперша поціновувачка таланту чоловіка.

І до сьогодні Марія Михайлівна – найперша поціновувачка художніх полотен чоловіка.

Одна з робіт Євгена Івановича – весняні квіти рідного краю.

Іванна Дацюк – онука талановитого художника.

На рахунку мисткині Ірини Дацюк – розпис не одного волинського храму.

«КОЛЬОРОВІ ОЛІВЦІ Й ФАРБИ – ОСЬ НАШІ УЛЮБЛЕНІ ІГРАШКИ В ДИТИНСТВІ!»

Євген Дацюк багато років працював художником у Заслуженому народному ансамблі пісні і танцю «Колос» Торчинського будинку культури, що в Луцькому районі. Був оформлювачем у художній майстерні. Писав ікони, натюрморти, пейзажі, копіював картини відомих майстрів пензля.

Багато його робіт і донині прикрашають храми Волині, оселі земляків, родичів, друзів. І коли в розмові із його дочкою – скульптором Іриною Дацюк – мова зайшла про те, ким є для неї батько, то пані Ірина сказала:

– Найперший учитель з малювання – звичайно, тато. І перші кроки у мистецтво – з дому. Коли ми були ще маленькими (сестра Ліля старша від мене на два роки, а брат Іван – молодший на дев'ять літ), то бачили довкола картини, на яких були зображені квіти, ікони (образи теж батько писав, хоч це в Радянському Союзі й заборонялося). Ось на такому ґрунті й зростали.

Було дуже цікаво дивитися, як тато малює. Ми теж брали пензлики та допитувалися, чи можна й нам спробувати. І він дозволяв. Мама як педагог теж заохочувала нас до малювання. Альбоми, кольорові олівці й фарби – ось наші улюблені іграшки в дитинстві.

Ірина Євгенівна пригадує ті найперші малюнки, які вони із сестрою творили відповідально й серйозно. Тоді батько дав їм олійні фарби (хоч зазвичай це були акварель та гуаш), невеличкі полотна і сказав: «Ото, дівчата, пишете картину і вона буде висіти на стіні. Приходитимуть до нас люди, і вони скажуть, чи ж гарно художник намалював».

– Ми так старалися! – каже пані Ірина. – А це ж – олійна фарба, яка довго сохне, розмазується. У нас і сльози були, бо ж ясно, що простіше олівцями малювати квіточки в альбомі. Тато попутно вчив технології роботи з такими фарбами. А ще він хотів, щоб ми росли на класичних зразках. Пам'ятаю, як ми малими були, то постійно їздили з батьками на Львівщину до бабусі по маминій лінії. І головним пунктом культурної програми була картинна галерея в місті Лева. Тож коли я вже стала студенткою, то знала, в якому залі та чи інша художня робота знаходиться. Однокурсники дивувалися. А я говорила: якщо з п'яти років тебе щороку водять сюди, то як не знати? І про кожного митця могла розповісти. Батьки дуже хотіли, щоб їхні діти стали професійними художниками, тож інакше ми й не могли вирости.

Усі діти Дацюків закінчили Львівську академію мистецтв – збулася батькова мрія, якому довелося вчитися самотужки.

– Я та брат, – розповідає Ірина, – за фахом – скульптори. Сестра вибрала графіку. Хоч академія дає дуже універсальні знання – ми опанували й живопис. Тож можу, як треба, зробити і монументальний розпис. Дідусевою стежкою пішли й мої доньки – Іванка й Ксенія та Ліліна Оленка. І тепер у нашій родині – 7 професійних художників. Сьогодні можна сказати, що їх кількість зростає: діти брата – Олесик і Юстинка – навчаються і в загальноосвітній школі, і в художній. Вони вже – автори ілюстрацій до дитячих книжок.

Ірина Євгенівна пригадує ті найперші малюнки, які вони із сестрою творили відповідально й серйозно. Тоді батько дав їм олійні фарби (хоч зазвичай це були акварель та гуаш), невеличкі полотна і сказав: «Ото, дівчата, пишете картину і вона буде висіти на стіні. Приходитимуть до нас люди, і вони скажуть, чи ж гарно художник намалював».

ГАЗЕТА З ВІРУСОМ ЛЮБОВІ — ПРОЧИТАЄШ І ЗАКОХАЄШСЯ!!!

VOLYN.COM.UA

Передплатний індекс місячника «ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»: 60779 (для читачів Волинської області - 86771)

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск: ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
 Зареєстрована 18 січня 2024 року
 Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»
Адреса редакції і видавця: 43016, м. Луцьк, вул. Ковельська, 2
E-mail: takvolyn@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com
Телефонуйте: 066 82 47 160, 096 77 31 037.

ТЗОВ «Газета «Волинь»
 п/р UA83305299000026007000803281
 АТ КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695
 Друк офсетний.
 Обсяг – 16 сторінок формату В-4
 Реєстраційний номер Р30-02487 № 142
 Видруковано: Поліграфічне видавництво «А-Прінт» ТОВ «Дім», м. Тернопіль. Тел.: (0352) 52-27-37, (067) 352-18-51, сайт www.a-print.com.ua.
 Загальний тираж: 5125.
 Замовлення №914

«Яка це розкіш – у будь-яку хвилину мати можливість обійняти кохану людину...»

«Так ніхто не кохав»
 (Сесілія Ахерн).

Дружина лежала непритомна, а він дзвонив до ворожки і запитував, чи «кохана» при тямі...

● ГУЧНА СПРАВА

У Казахстані судять колишнього міністра економіки 43-річного Куандика Бішимбаєва. Його звинувачують у вбивстві з особливою жорстокістю та катуванні цивільної дружини – 31-літньої Салтанат Нукенової. За версією слідства, Бішимбаєв протягом кількох годин бив і душив її у VIP-кабінці ресторану, що належить йому

Айсимбат ТОКОЄВА, bbc.com

«САМА ОБЛИЧЧЯМ ВПАЛА НА УНІТАЗ. ДУЖЕ СИЛЬНО»

Куандик Бішимбаєв на суді, який відбувається за участю присяжних, розповів свою версію подій у день смерті Салтанат Нукенової. За його словами, того вечора дружина випила з ним три пляшки ігристого вина і «з'ясувала з ним стосунки».

Під час сварки Нукенова, стверджує обвинувачений, спровокувала його тим, що «ображала його триповерховим матюком» і зміла в унітаз подаровані ним «дорогі» аксесуари. «Вона стояла обличчям до унітаза і спиною до мене. Мабуть, думала, що я буду тримати, і різко смикнула, а я відпустив її, і вона втратила рівновагу і ... обличчям впала на унітаз. Дуже сильно», – розповів Бішимбаєв, намагаючись пояснити походження ран на обличчі дівчини.

За його словами, вона «впала на кахельну підлогу туалету» під час спроби піднятися. Колишній міністр визнає, що він чотири-п'ять разів штовхнув дружину для того, щоб привести її до тями. Однак він запевняє, що під час ударів «жоден життєво важливий орган не постраждав».

Під час допиту стало відомо,

Експміністр економіки Казахстану Бішимбаєв побив до смерті дружину Салтанат Нукенову.

мо, що Бішимбаєв подзвонив ворожці (записана в телефоні як «Гульнар Шим») після того, як дружина втратила свідомість і не приходила до тями. «Я сильно захвилювався і зателефонував знайомій ясно-видиці. Кажу: «Вона не покинулася, у неї такий синяк (на обличчі)». Ворожка сказала: «Вона просто втомилася, прийде до тями, підете додому». У мене від серця відлягло», – поділився колишній міністр. (На суді з'ясувалося, що він тоді шість разів дзвонив ворожці й листувався зі знайомою, поки Нукенова лежала непритомна в ресторані).

«Ви пишете людині, яка знаходиться за кілька тисяч кілометрів, щоб дізнатися, чи вона при тямі (дружина)? Ви самі не бачили, у якому стані вона? І ось вона пише: «Так, при тямі». І ви повірили цьому листуванню?», – уточнила суддя.

Бішимбаєв відповів ствердно. «Так, повірив. Довіряв їй (ворожці)», – пояснив він.

У підсумку Бішимбаєв не став викликати «швидку допомогу». Тим часом зателефонував двоюрідному братові Бахитжану Байжанову і попросив його привезти аспірин із кетоналом.

На суді стало відомо, що Бішимбаєв також попросив родича видалити записи з

відеокамер, щоб відео їхнього конфлікту не потрапило в телеграм-канали. Експміністр віддав братові телефон Нукенової та велів відвезти його додому, щоб приховати її геолокацію від рідних.

СМЕРТЬ НАСТАЛА ЗА 6–8 ГОДИН ДО ПРИЇЗДУ «ШВИДКОЇ ДОПОМОГИ»

«Швидку допомогу» в ресторані ВАУ, де померла Салтанат Нукенова, викликали 9 листопада 2023 року о 19:55. Суддя зачитала листування Бішимбаєва того дня. З'ясувалося, що експміністр зв'язувався із двома жінками за пів години до цього.

Першим контактом виявилася блогерка Гульнара Насирбекова, другим – невідома дівчина, яку колишній міністр

вільна?». О 19:36 дівчина відповіла: «Вії робила. О котрій?». На що не було відповіді від Бішимбаєва... У суді колишній чиновник відмовився пояснити, ким є ця дівчина і в яких стосунках він був із нею.

Згідно з висновком судово-медичної експертизи, Нукенова померла внаслідок закритої черепно-мозкової травми. У неї виявили гематому головного мозку у 230 мл крові – це вважається смертельним показником, був зламаний ніс... За висновком експертизи, Нукенової не стало за 6–8 годин до приїзду «швидкої допомоги».

Держобвинувачення оприлюднило в суді відеозапис із камер спостереження. «Бішимбаєв бере за волосся Нукенову, штовхає ногами, потім б'є по обличчю. Далі намагається завести її у VIP-кабінку», – прокоментував відео прокурор.

У телефоні експчиновника також знайшли відео, де він розпитував дружину про можливі зв'язки з іншим чоловіком. На відео Бішимбаєв ображає дружину, звертаючись до неї «шваль» та «сука». «Просто правди хочу. Ти гуляєш з Раїмбеком Баталовим? Ти спала з ним? Скажи: «Я спала з ним», – кричить Бішимбаєв на одному з відео...

При цьому на першому засіданні суду стало відомо, що співробітники рестора-

Салтанат Нукенова померла внаслідок закритої черепно-мозкової травми. У неї виявили гематому головного мозку у 230 мл крові – це вважається смертельним показником. У жінки був зламаний ніс...

ну видалили частину записів із відеокамер – на прохання Байжанова, двоюрідного брата Бішимбаєва.

Тоді ж державне обвинувачення зачитало свідчення бармена. Він розповів, що

записав як «Юлія супер». Куандик почав листування з нею ще вранці, запитавши її: «Як справи?» За словами судді, діалог продовжився ввечері – о 19:24 колишній чиновник написав дівчині: «Що робиш? Чи

ну видалили частину записів із відеокамер – на прохання Байжанова, двоюрідного брата Бішимбаєва.

(зі стаціонарних телефонів) або 116 111 (з мобільних телефонів).

3) «Гаряча лінія» Національної поліції в Україні: 0 800 500 202.

Діти, які є свідками насильства між батьками чи близькими родичами, навіть якщо фізично уникають його, страждають душевно.

перед приїздом поліції Бішимбаєв ходив із ножем у руках. «Коли ми його тримали, Бішимбаєв говорив, що він убив свою дружину і що вона лежить у кабінці. Через це, найімовірніше, він хотів себе вбити теж», – озвучила прокурор свідчення свідка.

ЗА ПІВ РОКУ ДО ТРАГЕДІЇ ВИСЛАЛА БРАТУ ФОТО З ПОБОЯМИ І ПОПРОСИЛА: «ЗБЕРЕЖИ ЇХ»

Свідчення Бішимбаєва, як і його невизнання провини, викликали суспільний резонанс у Казахстані та інших країнах. У соціальних мережах з'явився хештег #заСалтанат на підтримку вбитої. Куандику інкримінують «віктимблеймінг» (звинувачення жертви – з англ.-і) та маніпуляцію інформацією.

Противники Бішимбаєва вимагають довічного покарання для експміністра.

Голова «Союзу кризових центрів» Зульфія Байсакова розповіла ВВС, що проведення судового процесу в онлайн-форматі тільки посилює суспільне обурення.

«Інтерес підвищений особисто до Бішимбаєва, тому що це – рецидив. Він і раніше притягувався до кримінальної відповідальності, але за іншою статтею, за корупційні махінації. Президент звільнив його достроково, і він знову порушив (закон). І це пройшло з особливою жорстокістю», – розповіла правозахисниця.

Також на суді асистентка загиблої Анара Тасова розповіла, що Бішимбаєв стежив за дружиною з геолокації та забороняв їй працювати.

На одну із зустрічей з асистенткою Нукенова прийшла з «фіолетовими» синцями та слідами від удущення. В іншій розмові дівчина зізналася, що чоловік «тиранить» її, і вона боїться, що «він її вб'є».

А брат загиблої – Айтбек Амангельди – показував у суді фотографії побитої сестри. Він розповів, що отримав знімки від сестри у березні 2023 року.

«Коли вона надіслала фотографії, вона сама сказала: «Збережи їх». Вона мені пояснювала, що хотіла написати в поліцію заяву на Куандика через побої», – розповів Амангельди. Він додав, що за 2023 рік сестра йшла від Бішимбаєва близько восьми разів...

Це негативно впливає на їхній емоційний стан, взаємовідносини з однолітками, навчання.

Домашнє насильство не залежить від віку, статі чи матеріального статусу. Йому немає жодних виправдань. Найкращий спосіб подолати його – це звернутись за допомогою.

«Мені видається, що я – жертва. Що робити?»

● ЗВЕРНІТЬ УВАГУ! Найкращий спосіб подолати домашнє насильство – це звернутись за допомогою

По-перше, можна звернутися в поліцію, зателефонувавши за номером «102». По-друге, передзвонити на «гарячу лі-

нію» і проконсультуватися з фахівцями.

В УКРАЇНІ ЇХ Є ДЕКІЛЬКА:

1) Національна «гаряча лі-

нія» з попередження домашнього насильства, торгівлі людьми та гендерної дискримінації: 0800500335 (зі стаціонарних телефонів) або 116 123 (з мобільних телефонів).

2) Національна дитяча «гаряча лінія»: 0800500225

«Розберіться у своєму минулому – і з вашої вразливості прийде ваша сила»

● ШПАРГАЛКА ДЛЯ ДВОХ

Фотоколаж із сайту ryazanova.pro.

Закінчення.
Початок – на с. 16

Олексій КОЖЕВНИКОВ, nv.ua

2. «Здорові стосунки вимагають емоційної зрілості»

Великий психіатр наголошував, що оволодіння сексуальними імпульсами, розпізнавання нарцисичних тенденцій і правильна турбота про інших у зрілому віці є ключем до набуття сумісності.

Наприклад, Фрейд стверджував, що чоловіки, які не відокремилися належним чином від своїх матерів у юності, насилу можуть побудувати близькість у дорослому житті. Для досягнення прогресу чоловікам необхідно відмовитися від захисної поведінки (оборона, нечесність або агресія). Натомість навчитися активно слухати, йти на компроміс і підтримувати партнера у важкі моменти. Виявлення наших страхів у стосунках, що сягають корінням минулих травм, шляхом аналізу і подальшої протидії регресії, також сприяє тривалому задоволенню.

3. «Розберіться у своєму минулому та мотивах»

Більша частина робіт Фрейда показує, що наше раннє виховання і минулі зустрічі глибоко впливають на доросле життя. Несвідомі захисні механізми часто формуються в дитинстві, щоб впоратися з емоційними ранами або незадоволеними потребами, і навіть десятиліття потому продовжують керувати нашими мотивами і реакціями без нашого усвідомлення.

Однак тонкі взаємодії (такі, як особливо болючі зауваження вчителя) можуть сформувати комплекси на все життя, формуючи самооцінку, впевненість у собі та здатність ухвалювати рішення.

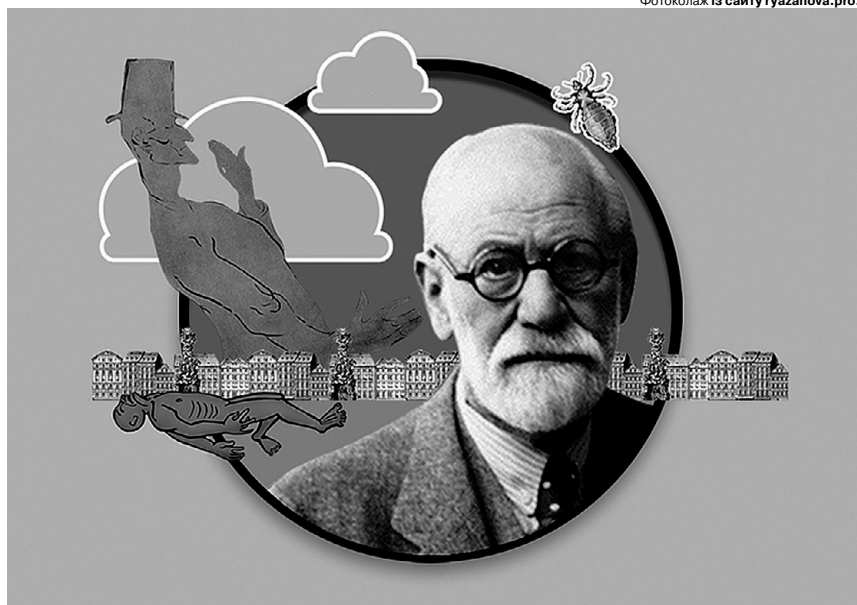
Визнання подальших надмірних корекцій дає нам змогу скоригувати свої думки та дії в бік раціональних відповідей, що відповідають поточним сценаріям.

4. «Ніколи не припиняйте вчитися!»

Це правило можна вивести зі спостережень за життям самого Фрейда. Він ніколи не претендував на непогрішну компетентність у питаннях людського розуму. І постійно піддавав свої теорії сумніву відповідно до клінічних даних і вносив до них відповідні зміни протягом десятиліть аналізу.

Наслідуючи приклад Фрейда, ми маємо розуміти, що розум ніколи не зможе «закінчити» дозрівання або навчання, якщо людина щиро прагне розширити горизонти.

Невеликі, послідовні кроки, що пробують нові інтелектуальні завдання або досвід, накопичений роками, можуть призвести

Зигмунда Фрейда називають батьком психоаналізу.

до сейсмічних зрушень, а читання пізнавальної книжки раз на місяць або подорож у незнайоме місце раз на рік – це цілком переконливі залучення.

Немає кращого способу підтримувати в собі постійний розвиток, ніж звичка завжди нагадувати собі, як багато ще належить зрозуміти в цьому житті.

5. «Вчіться керувати своєю тривогою»

Фрейд пов'язував багато форм тривоги з боротьбою нашого власного еґо за баланс між безконтрольними бажаннями несвідомого «я» і суворим осудом суперєґо.

Звучить складно для невідготовленої людини. Але по суті, це – досить проста думка. Придушення емоцій призводить до внутрішнього сум'яття, що проявляється у вигляді тривоги, коли почуття болю, люті або сексуальності досягають усвідомлення всупереч бажанню еґо.

«Одного разу, коли озирнетесь назад, роки боротьби здадуться вам найпрекраснішими».

Щоб навчитися перемагати своє занепокоєння, потрібно навчитися пізнавати себе через аналіз і роздуми, щоб привести до гармонії всі елементи психіки.

Коли ви навчитеся визнавати й аналізувати, а не пригнічувати свої емоції, протистояти затаєному болю, ви з подивом помітите, наскільки легше стало знижувати рівень стресу. На практиці для цього підходять безліч способів, включно з навчанням медитації, веденням щоденника, психотерапії тощо.

6. «Шукайте рівновагу в житті!»

Люди ніколи не позбуваються

вроджених агресивних і приємних бажань, констатував Фрейд. Тому він вважав за необхідне для кожного культивувати цілі та стримувальні принципи, оскільки без цього щастя неможливе.

Не маючи соціально прийнятого виходу для таких імпульсів або занять, що сприймаються як значущі, люди ризикують прагнути до панування над іншими і піддатися гедонізму, підсумовував психіатр.

Виходячи з цього, Фрейд наголошував на важливості пошуку пристрастей і захоплень у ранньому віці, поки амбіції не згасли.

Реалізація своїх трудових талантів, волонтерство та помірна насолода культурними задоволеннями – це найкращий шанс відчувати себе повноцінною людиною без надмірностей. Людина без мети не може бути щасливою, підсумовував великий психіатр.

9 ГЕНІАЛЬНИХ ЦИТАТ ЗИГМУНДА ФРЕЙДА

→ «Одного разу, коли озирнетесь назад, роки боротьби здадуться вам найпрекраснішими».

→ «Бути повністю чесним із самим собою – гарна справа».

→ «Свідомий розум можна порівняти з фонтаном, що грає на сонці й падає назад у великий підземний басейн підсвідомості, з якого він піднімається».

→ «З вашої вразливості прийде ваша сила».

→ «Еґо – не господар у власному домі».

→ «Більшість людей насправді не хочуть свободи, тому що свобода передбачає відповідальність, а більшість людей бояться відповідальності».

→ «Невиражені емоції ніколи не помруть. Вони поховані живцем і вийдуть назовні пізніше в більш потворному вигляді».

→ «Мрії часто бувають найглибшими, коли вони здаються найбожевільнішими».

→ «Любов і робота – наріжні камені нашої людяності».

Остання крапля

● ПОГЛЯД

Три мої подруги розлучились.
У різний час, і це не пов'язано з війною, бо сталося раніше

Зоя КАЗАНЖИ, журналістка, блогерка, міжнародний медіатренер, громадська діячка, письменниця

І всі вони розповідали про те, що саме стало останньою краплею. Якщо дивитися відсторонено, то це якісь незначущі дрібниці. Зрозуміло, що стосунки у всіх були такі собі, все накопичувалось. А потім – «бах», – і остання крапля.

Наприклад. Одна подруга розлучилась через... штани. У них була людина, яка вела домашнє господарство. І та жінка неправильно попрали штани чоловікові, зіпсувала їх. Вони були дешевими – 900 гривень. Куплені зовсім випадково моєю подругою у відпустці, коли вони збирались кудись терміново йти і потрібні були штани не пляжного варіанту. Чоловіка чомусь розлютили ті штани і він почав вичитувати дружину. Моя подруга пізніше розповідала, що саме тоді вона остаточно зрозуміла, що все – це кінець. І розлучилась.

Наприклад. Інша подруга розлучилась через назву домашнього «вайфаю». Вона терпіти не могла одну музичну групу. І її чоловік про це знав. Коли вони купили нову квартиру і переїхали в неї, чоловік займався встановленням та підключенням «вайфаю». А потім каже своїй дружині: «А вгадай, як у нас називається домашня мережа?» І дружина йому відповідає: «О, ні! Лише не кажи, що...» – і називає групу. А чоловік радісно їй повідомляє: «Саме так! Чого тобі не подобається? Що за примхи?!». І ця подруга теж подивилась на свого чоловіка і... розлучилась.

Наприклад. Ще одна подруга купила сукню, стиль якої не був для неї звичним. Вони збирались на якесь родинне свято в ресторан. Подруга довго сумнівалась щодо тієї сукні, колір викличний, крий надто молодіжний, але чому б і ні? Вона ніколи такого собі не дозволяла. А тут сукня не оголена, все пристойно. Чому б не спробувати? Вирішила показатися чоловікові. Ввечері нарядилась, попередила його і вийшла на середину кімнати. Чоловік подивився і... «заржав» (вона наполягає, що саме так, а не зареготав). У неї потемніло в очах. «Розумієш, там нічого «ржачного» не було, тіло не висіло, я не оголилась, не в міні, так, блискітки і трохи епатажу, але його реакція мене вбила!». Чоловік потім вирішив виправити ситуацію і сказав: «Та я теж старію, теж іноді буваю смішним, не ображайся». Вона зняла сукню, запакувала її в пакет, одяглась і пішла викинути в сміттєвий контейнер. І – розлучилась.

Насправді всі ці історії не про штани, не про «вайфай» і не про сукню...

«Так ніхто не кохав»

«Любов може бути чудовою поемою, що люди потім перечитують у спогадах, без болю, без прикрого почуття» (Леся Українка).

Огюст Роден довів коханку Камілу Клодель до психіатричної лікарні

● ПОЧУТТЯ СЛАВЕТНИХ

Сивий чоловік зупинився перед бронзовою скульптурою жінки, яка стоїть на колінах з піднятими у відчай руками. Тихо щось говорить до неї... За мить великий Роден заплакав, як дитина.

«Він ніколи нікого не любив, крім неї», – написав у 1932 році підприємець Ежен Блох, який був свідком цієї сцени біля скульптури «Дівчина, що молиться», яку вирізьбила Каміла Клодель (1864 – 1943). Вона вклала у цю роботу всю душу. Принижена, на колінах, ніби сама підняла руки у благальному жесті до його художнього авторитету і водночас кохання всього життя – до геніального скульптора Огюста Родена (1840 – 1917). Але він не підняв її з землі

Марина ЛУГОВА

ХТО МІГ НЕ ЗВЕРНУТИ УВАГУ НА КРАСИВУ І СПОВНЕНУ ЖИТТЯМ ДІВЧИНУ?

Усі казали, що Каміла Клодель – гарна. Вона також була розумною, освіченою й талановитою. Каміла поставила для себе високу планку щодо життєвих планів. У підлітковому віці вирішила стати скульптором. У 1883 році її мрія здійснилася. Вона потрапила в ательє Родена. Методи роботи геніального скульптора були сміливими: «Він викрадав тіла з моргу і на їх основі створював скульптури», – пліткували люди про роботу Огюста Родена «Бронзова доба» (настільки реалістичний вигляд вона мала). Зрілий художник незабаром помітив свою ученицю. Зрештою, хто міг не звернути увагу на красиву й сповнену життям дівчину? Роден дозволив їй творити руки та ноги його скульптур, поставивши перед нею таким чином найскладніше завдання. Незабаром вони стали коханцями.

«Пан Роден», «Мадмуазель Каміла». Хоч вони зверталися одне до одного офіційно, їх близькість була очевидною. Каміла не приховувала цих стосунків, незважаючи на протидію своєї «кращої» родини. Огюст Роден був більш стриманим. Хоча вона й супроводжувала його кілька разів як партнерка, він брав із собою також «мадам Роден»...

На час їхньої зустрічі Камілі було 19, Роденові – 43. Навіть якби вони хотіли приховати те, що між ними відбувалося, твори говорили від їхнього імені. Відомий у всьому світі «Поцілунок» Родена, над яким він почав працювати в 1885 році, спровокував Камілу відповісти йому скульптурою «Забуття». На цю скульптуру Роден відповів «Вічним кумиром».

Каміла не була Розою, яка з відданістю служила великому митцю. Вона хотіла показати свій артистизм і знала, що має талант та може вийти з тіні свого коханця. Але про неї говорили як про його модель і коханку, а не як про талановиту скульпторку. Інколи – як про ученицю Родена, що намагається наслідувати його праці.

«НІХТО НЕ ВМІЄ ТАК ГОТУВАТИ ГЛИНУ, ЯК Я»

Хоча Роза Берет (1844 – 1917) не була дружиною Родена, але вони жили разом протягом багатьох років. Коли скульптор зустрівся з нею в 1860-х, ця надзвичайно мила робітниця стала його моделлю. «Ось моя муза», – казав про неї. Тоді він був більше майстром, ніж художником. Роза залишалася з ним. Вони вже десять років були разом, і звідусіль до неї долинали слова, сказані пошепки в її присутності: «Чому він з нею не одружиться? Він же нежонатий!»

Роза доглядала за ательє Родена, оберігала його твори. Вона не могла дозволити, щоб хтось бачив його роботи. Щодня залишалася в ательє господаря, тому не могла не помітити пристрасті скульптора до своїх моделей, і най-

більше – до прекрасної Каміли. Була б дурною, якби вірила, що йдеться лише про стосунки вчителя й учениці. Роза, однак, мовчала, бо знала: «Він завжди повертається до мене. Ніхто не вміє так готувати глину, як я». Каміла теж помітила: із нею Роден говорив про Розу як про господиню.

Ще одне, що пов'язувало його з дружиною, – їхній син.

Скульптура Огюста Родена «Поцілунок», яка знаходиться в музеї митця в Парижі, в палаці Біронів.

На жаль, він був розумово відсталим, що стало причиною сорому для Родена.

ІДИЛІЯ ПЕРШИХ РОКІВ ЇХНІХ СТОСУНКІВ ПОВІЛЬНО ЗГАСЛА

«Буду вдячна, якщо ти купи мені темно-синій купальник із білою смужкою, середнього розміру», – написала Каміла до Родена 25 червня 1892 року з Азе-ле-Рідо, чарівного міста в Турені (регіоні у Франції), де вони знайшли свій притулок. Заховані від світу, за мовчазної згоди власниці замку Ізлет, закохані щороку приїжджали сюди на кілька днів, щоб провести час лише одне з одним. «Сплю повністю гола, ніби ти знову тут. Тільки коли прокинусь, розумію, що це неправда. Ніколи більше мене вже не обдуриш», – писала вона в листі. Ідилія перших років їхніх стосунків повільно згасала.

Із деяких джерел можна зробити висновок, що Каміла могла бути вагітною, коли вирішила розірвати стосунки. Спільні поїздки до сільського раю закінчилися 1894 року.

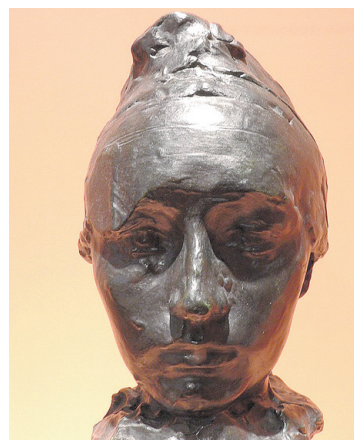
«Я не хочу чути, що Роден був натхненником моїх робіт. Він знову отримав би всі оплески, а я була б посміховиськом для всіх», – мотивувала Каміла свою відмову.

У 1895-му Каміла уже працювала над своєю скульптурою «Зрілий вік». Чоловік між двома жінками. Старша обіймає його, а молодша в благальній позі простягає до нього руки. Уже тоді вона була готова до того, що втратить Родена, змирившись, що він ніколи не візьме її за дружину. Вона не хотіла так продовжувати.

Спільне ательє, болісні

Так виглядав великий митець.

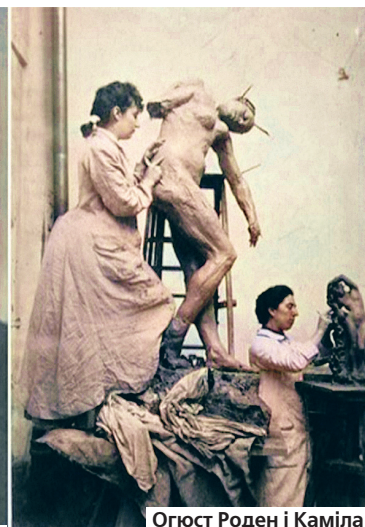
Портрет Каміли в капелюшку – робота Огюста Родена.

тимчасові розриви та повернення лише затримували неминуче. У 1898 році настав кінець. Каміла занурилася у безодню відчаю.

Вона жила неподалік від вілли скульптора в Медоні, поблизу Парижа. Ховалася в кущах, але Роден знав про її присутність. Каміла спостерігала, як він і Роза обідали в саду, як піднімали келихи вина.

Далі Роден вирушив у Париж на пошуки нового натхнення, замовлень, пригод... Каміла страждала, але не могла його забути. Особливо тоді, коли слава Родена зростала, а інтерес до її робіт зменшувався. У 1902 році він запрошує Камілу на свою велику виставку в Празі. Вона відмовилася. «Я не хочу чути, що Роден був натхненником моїх робіт. Він знову отримав би всі оплески, а я була б посміховиськом для всіх», – мотивувала Каміла свою відмову. Вона була без грошей, без коханого чоловіка, без успіху. Її психічний стан погіршувався. У 1905 році дійшло до кризи.

«Вони намагалися відкрити віконні жалюзі й потрапити всередину. Я їх упізнала – це були два італійці, які працювали натурниками для Родена. Він послав їх, щоб мене вбили», – вигукнула Каміла під час чергового нападу. Із того часу вона щорозу хапалася за молоток і трошила на дрібні шматочки все, що створила. У неї була нав'язлива ідея, що Роден ставить їй палиці в колеса. Він, своєю чергою, навіть не хотів чути про її трагедію. Як і у випадку з його сином, вважав

Огюст Роден і Каміла (в майстерні).

за краще відвернутися й сховати голову в пісок. Або забути про все, шукаючи нових вражень... У нього – нова коханка, повна амбіцій, – владна принцеса Клер де Шосель (1864–1919). Та коли його міцне здоров'я підупало, він повернувся до своєї вірної Розі.

У цей час дізнається з газет про те, що сталося з Камілою. 10 березня 1913 року, через шість днів після смерті батька, її ательє штурмували дві медсестри, які забрали жінку до психіатричної лікарні. Туди її відправив брат, відомий поет і дипломат Поль Клодель (1868–1955). Каміла залишиться в лікарні до кінця свого життя. Роден вирішив пожертвувати 500 франків, щоб жінка отримувала краще харчування. «Ми нічого не приймаємо від цього монстра», – відповіла родина Каміли. Ось чому скульптор посилав гроші таємно.

Роден пообіцяв, що у палаці Бірона, який хотів отримати від держави під свій музей, твори Каміли знайдуть своє законне місце.

ЗАПІЗНІЛІ ЦЕРКОВНІ ДЗВОНИ

Здоров'я Родена погіршується. Інсульт, проблеми зі слухом, ясністю думок, пам'яттю... Урешті-решт, він забув навіть сказати «Так», коли 29 січня 1917 року стояв на весільному килимі з Розою. Після 53 літ настав час навести порядок у житті. Дружина скульптора померла від пневмонії через 16 днів після одруження. Роден жив лише одним – хотів отримати палац Бірона під свій музей. Скульптор віддав свої твори державі. Ніхто не вклade в його руку перо, щоб змінити останню волю... У неопалюваній кімнаті своєї вілли у листопаді 1917 року скульптор чекав офіційного оголошення про створення його музею. Однак так і не дочекався. Незважаючи на попередження лікарів, аби старого помістили в теплий будинок, ніхто з чиновників не допоміг скульптору. Огюст Роден помер як останній бідняк – від зимового холоду.

Чому церква не підтримує штучне запліднення

● СВЯТЕ І ГРІШНЕ

Натомість активно наголошує на благодійній місії – усиновленню

Ігор Андрес ВЕРЕТКА КАЗМІРЧУК, настоятель храму Волинської ікони Божої Матері с. Богушівка Луцького району Іоанно-Богословського деканату та храму Святого Апостола Андрія Первозванного с. Верхівка Луцького району Успенського деканату

Фото із сайту simya.com.ua.

Служителі церкви закликають не проводити експерименти над ембріонами.

“**У своїй концепції церква ставить акцент на те, що ембріони, які виникають при ЕКЗ, також мають душу. Тому будь-яке втручання, яке призводить до їх знищення, вважається морально неприпустимим.**”

Сьогодні людина розвиває безліч інноваційних технологій, створених під впливом науково-технічного прогресу в екології, біології та медицині. Соціальна концепція нашого часу зазнає впливу «проблемних ситуацій» етико-правового характеру, спричинених науково-технічним прогресом, які охоплюють не лише біологічні, а й соціально-гуманітарні проблеми, включаючи біоетику, біополітику, біотеологію та інші наукові дисципліни.

Нині немає єдиної думки серед науковців щодо бачення та оцінки результатів розвитку нових технологій, ідей у медицині та біології. Дослідження соціальних, екологічних, медичних та правових проблем, що стосуються життя всіх живих істот, включно з людиною, містять низку основних питань: евтаназія, трансплантація, штучний аборт, клонування людини, створення стовбурових клітин, проведення клінічних досліджень, сурогатне материнство та інші.

У зв'язку з науковими непорозуміннями етико-правового характеру, що стосуються живого в контексті науково-технічного прогресу, стає актуальним повернення до синкретичних основ людського знання, де розум співпрацює з мудрістю і де раціональне тісно пов'язане з практичною філософією.

Православна церква підтримує гуманне ставлення до ембріона на будь-якому етапі розвитку, визнаючи

його людську гідність, навіть на стадії бластоцисти (якщо немає смертельної загрози матері). Вже з давніх часів церква вважала убивством, порушенням святині життя навмисний аборт на будь-якій стадії вагітності. Таке ж ставлення поширюється і на будь-які експерименти, що передбачають руйнування людських ембріонів.

Захищаючи інтереси дитини, православні автори засуджують штучне запліднення незаміжньої. Така практика, що призводить до народження позашлюбним союзом, позбавляє дитину можливості бути вихованою у повноцінній сім'ї, що базується на відповідальній любові. Крім того, викликає етичний протест ідея «анонімного батьківства», де батьки відокремлені від будь-якої відповідальності.

Неприпустимим вважається також штучне запліднення заміжньої жінки, оскільки це порушує подружню вірність. Основний етичний аргумент проти запліднення заснований на практиці одночасного запліднення кількох яйцеклітин, що призводить до руйнування «залишкових» ембріонів.

Така практика суперечить уявленню церкви про людський ембріон як носій людської гідності, оскільки знищення ембріонів розглядається як форма дітовбивства.

Навіть в ситуації запліднення «в пробірці» однієї яйцеклітини, висока частота аномалій розвитку є причиною морального протесту. Практика донорства яйцеклітин або запліднених ембріонів також засуджується, оскільки порушує цілісність та унікальність шлюбних стосунків. Сурогатне материнство також вважається неприпустимим, оскільки порушує зв'язок між матір'ю та дитиною і може призвести до кризи ідентичності у майбутньому.

Україна стає лідером у розвитку репродуктивної медицини, але це супроводжується моральними проблемами, включаючи мільйонні прибутки та сумнівні практики. Наприклад, ембріологічні лабораторії можуть здійснювати маніпуляції з ембріонами без належного контролю. Також існують випадки використання яйцеклітин без згоди донора та інші етичні порушення.

Генна інженерія також постає пе-

ред етичними питаннями, оскільки може призвести до непередбачуваних наслідків, таких як незважене розмноження трансгенних організмів. Невідомо, які зміни в геномі можуть відбутися, що загрожує спадковій різноманітності та стійкості до захворювань.

Розвиток наук про життя потребує уважного врахування етичних аспектів, оскільки він може мати значні наслідки для людства та навколишнього середовища. Сучасна православна думка, поєднуючи релігійні та наукові знання, наголошує на значенні біоетики та поваги до життя, щоб запобігти можливим катастрофам та зберегти гармонію між людиною та природою.

Екстракорпоральне запліднення (ЕКЗ), хоча широко використовується як метод допоміжної репродукції, стає предметом глибокого розгляду в християнському світі, зокрема серед представників православної церкви. Цей метод зустрічає суттєві обґрунтовані протистояння, оскільки його сутність стосується етичних та релігійних аспектів.

У своїй концепції церква ставить акцент на те, що ембріони, які виникають при ЕКЗ, також мають душу. Тому будь-яке втручання, яке призводить до їх знищення, є морально неприпустимим. Зважаючи на це, ЕКЗ вважається порушенням природного порядку створення життя та подружньої близькості.

Біоетика як наука, що інтегрує знання про людину, враховує і моральний аспект, і ставлення до життя в цілому. Це допомагає формувати цілісний світогляд щодо проблем людини та її ставлення до сучасних медичних технологій.

Позиція церкви щодо ЕКЗ розглядається як обґрунтований вибір між природними та технологічними методами репродукції. Згідно з цією логікою, природні методи, такі, як усиновлення, є більш прийнятними, оскільки вони не порушують природний порядок.

Враховуючи етичні й релігійні складнощі, пов'язані з ЕКЗ, церква висловлює обґрунтовану обтічність щодо використання цього методу. Це, своєю чергою, підкреслює необхідність розробки альтернативних підходів до репродуктивної медицини, які забезпечували б повагу до життя та природних порядків створення людини.

Маєте іншу думку? Тоді пишіть нам: takvolyn@gmail.com.

Що відомо про перших у світі генетично відредагованих немовлят

● НА ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

Наприкінці 2018 року китайський дослідник Хе Цзянькуй шокував світ повідомленням про народження перших у світі генетично змінених дітей – сестер-близнючок Лулу та Нану. У 2019 році в результаті подібних експериментів народилася третя дівчинка

Ірина БАТЮК

Науковець стверджував, що редагував ембріони перед тим, як імплантувати їх матері в рамках звичайної процедури екстракорпорального запліднення (ЕКЗ).

Його експерименти сколихнули медичний і науковий світи. Останній

рішуче засудив цю роботу як глибоко неетичну та небезпечну, пише журнал Nature.

Адже експеримент, який провів Хе Цзянькуй, принципово відрізнявся від усіх попередніх випробувань редагування генів. Він використовував CRISPR для редагування клітин зародкової лінії – яйцеклітин, сперматозоїдів і ембріонів.

Дослідник змінював ген CCR5 – білок на зовнішній поверхні клітин, через який проникає ВІЛ. Він стверджував, що його редагування гена гарантує, що ці діти будуть захищені від зараження ВІЛ.

У 2019 році суд встановив, що Хе Цзянькуй підробив документи комісії з питань етики, які використовував для пошуку пар для свого дослідження. Його засудили до трьох років ув'язнення за порушення медичних правил.

У 2022 році вчений вийшов із в'язниці. Тоді ж він розповів South China Morning Post, що всі троє дітей почуваються добре. «Вони живуть нормальним, мирним і безтурботним життям», – зазначив він.

В інтерв'ю Mainichi Shimbun він додав, що близнюки, яким зараз 5 років,

«не мають проблем із ростом і відвідують дитячий садок».

«Результати аналізу всієї послідовності генів (дітей) показують, що не було жодних модифікацій, окрім тих, які були необхідні для медичних цілей. Це доводить, що редагування генома було безпечним. Я пишаюся тим, що допомагав сім'ям, які хотіли здорових дітей», – цитує його The Guardian.

У 2023 році науковець повідомив виданню, що його експерименти були успішними, але не відчуває жалю з цього приводу.

У 2024 році вчений заявив, що відновив дослідження з редагування геному людського ембріона і повернувся до своєї лабораторії, щоб працювати над лікуванням хвороби Альцгеймера та інших генетичних захворювань.

«Запам'ятай: доки тебе хтось любить, померти неможливо»

(Анджела Ханетті).

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

«Тікала від обстрілу, а зустріла в окопі своє кохання»

Фотоколаж з фейсбук-сторінок «Я тебе, Віно. 100 історій кохання».

• ЛЮБОВ СИЛЬНІША ЗА ВІЙНУ!

Історія бойової медицині Тетяни про те, як вона знайшла на передовій головне почуття свого життя – військового піхотинця Андрія

Інна СЕРГІЄНКО, yatebeviyna.org

«МЕНІ ЗАВЖДИ ПОДОБАЛОСЯ ДОПОМАГАТИ ЛЮДЯМ»

Школяркою я тягла додому бездомних кошенят, допомагала літнім людям. Завжди була за справедливість – незважаючи на вік, заступалася за тих, кого ображали. Я – найстарша з багатодітної сім'ї, у мене ще є 7 братів та сестер, тому почуття турботи загострене з дитинства. Родом сама – із маленького селища на Вінниччині, куди війна не прийшла буквально, але забрала з домівок молодих хлопців, моїх знайомих-сусідів. Ще тоді внутрішньо відчувала свою місію.

Після школи я не вступала до університету. Розуміла, що одразу піду працювати. Ким тільки не була: продавцем, офіціанткою, оператором комп'ютерного набору, управлінцем на відкритій пекарні. Але на душі в мене було неспокойно. Кожну професію поєднувала із волонтерством. Наприклад, у пекарні робила випічку для хлопців на фронт або долучалася до благодійних зборів.

У 2017–18 роках я займалася волонтерством, особливо гуманітарною допомогою, проводила фінансові збори для місцевого батальйону. Коли ж почалися перші ротації у 2018-му, особисто зустрілася з його керівником.

Мені дуже подобалося спілкуватися з їхніми «госпітальєрами». Рік вивчала ази надання першої медичної допомоги, особливо – тактичної медицини. Одного дня, під час чергової передачі гуманітарної допомоги, «начмед» 65-го госпіталю запропонував мені підписати контракт, як бойовому медику. Я хотіла приєднатися до армії заради менших братів та сестер. Вірила, що зможу захистити рідних, буду володіти більшою інформацією, оберігати від бід.

«ЯКБИ Ж ТОДІ ЗНАЛА, ЩО ЦЕЙ КОНТРАКТ ПЕРЕВЕРНЕ МОЄ ЖИТТЯ!»

Навчалася вже одразу на ділі, не було багато часу. Я їздила з госпіталями в тилу, спілкувалася й навчалася у майбутніх

«Його прекрасне місто – тепер і моє місто».

«Найрідніші на одруженні бажали нам щастя і долі!».

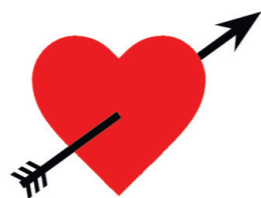
колег. Могла не спати ночами, ніби на адреналіні вдосконалювала свої знання. Хоча мене це і не лякало, але також і переповнювала гордість, що роблю важливу справу. Після 10-ти врятованих, я перестала рахувати. Але погляди їхні пам'ятаю дотепер. Все дуже стрімко розвивалося. За декілька місяців вже у війську я перейшла на позицію старшого бойового медика. Пам'ятаю з того часу лише гос-

піталі, обличчя поранених, які швидко змінювалися та втомлювали свої знання. Хоча мене це і не лякало, але також і переповнювала гордість, що роблю важливу справу.

Після 10-ти врятованих, я перестала рахувати. Але погляди їхні пам'ятаю дотепер.

ДЕВ'ЯТИЙ БАТАЛЬЙОН

... 22 лютого 2022 року. На столі лежить зелена папка. У

папці – свідчення того, що я готова приєднатися до дев'ятого батальйону Вінницької області: результати медкомісії, особова справа, довідка про несудимість. Почала потроху збиратися. А через два дні мої плани, як і мільйонів інших, змінила велика війна.

Я не чекала, доки мене викличуть. До військкомату прийшла сама.

25 лютого 2022 року. Я – мобілізована. Таки у дев'ятому батальйоні.

1 березня я вже викладала курси для мобілізованих бійців у Коломиї, а 11-го забирала поранених із Київського напрямку. Одразу з дороги виїхала за двома важкими пораненими в перший день – як зараз пам'ятаю ці емоції шоку.

Після 10-ти врятованих, я перестала рахувати. Але погляди їхні пам'ятаю дотепер.

Влітку 2022-го з Київського напрямку нас перекинули на Попасну-Бахмут. Одного ранку майже всю роту медиків перемістили на нафтопереробний завод, що неподалік. Я залишаюся одна з рюкзаком на плечах чергувати на цьому напрямку із другою ротою. І тут по рації передають, що з роти багато наших хлопців «300-тих». Треба рухатися на позицію.

Далі пам'ятаю мало, була «на адреналіні». Ідемо в легковому авто. Перша лінія. Танк обстрілює нас. Ми зупиняємося біля найближчого села, і командир роти наказує спускатися в окоп до хлопців. Слухаюся і застрибую в окоп...

Бачу очі декількох хлопців. Один із них був поряд і говорив до мене. Щось типу, чи я люблю собак, бо він дуже любить, і який колір мені подобається. Тоді цей голос мене т-а-ак заспокоював.

Наче з мого дитинства Андрій говорив до мене, але це спрацювало. Декілька годин ми провели під обстрілом танка, а я все відчувала його поряд, і ми просто говорили про тварин, про культуру, українську музику.

На щастя, обстріл закінчився. І ми обидвоє повернулися до своїх обов'язків.

ГОЛОС ІЗ ОКОПУ

Восени 2022-го ми стояли за вісім кілометрів від головних позицій. Жовтень був із дуже-дуже сильними дощами, в окопах – море води, хлоп-

ці хворіють. Я схилилася над хворим, аж раптом заходив солдат із повністю обмороженою землею обличчям. Сідає поряд, піднімає капюшон і каже: «Танюша, привіт!». «Андрій?», – голос із окопу.

Він застудив вуха і його на кілька днів відправили до нас на лікування. Я розцінила це як знак, що треба все брати у свої руки. Приділяла йому максимум часу, лікувала, ніжно ставилася, капала ліки й не хотіла відпускати. Я відчувала, що наша симпатія росла, але він не робив перші кроки. Не хотів, щоб я прив'язувалася, бо на нашому напрямку були дуже великі втрати.

Виявилось, що Андрій – із Франківська. Він був на війні і в 2014-му році. А 24 лютого 2022 року вже в 9 ранку знов був у військкоматі.

Я протримала його на лікуванні так довго, як могла. Але настав момент, що він зміг повернутися на позицію. Андрій виходив час від часу на лінію зіткнення і повертався до мене протягом місяця. І майже кожного дня дзвонив, а я чекала знову почути той голос.

«ВІН – ЖИВИЙ!»

Минає місяць, як Андрій поїхав на позицію. Я вижджала за кожним пораненим, яким так траплялося, що кожна моя евакуація була у листопаді. А раптом ввечері я почувала себе дуже погано і попросила посетер цього разу без мене.

О третій ночі зриваюся зі сну, ніби щось трапилося. По рації передають, що – дуже важкий випадок, скоріше за все, – повна ампутація. Мене трусить, я не розумію, що відбувається, але відчуваю, що це – Андрій.

Коли нам привозять поранених і моїх близьких знайомих, то істерика більше десяти секунд не триває. Бо я мушу працювати, рятувати їм життя. А тут – руки тремлять, не можу до кінця зрозуміти, що відбувається. Як би там не було, але друзі – це друзі, а кохану людину відчуваєш трошки по-іншому.

Я почула лише, що це його позиції і що хлопців накрили. По рації нам передали про можливі втрати, тоді й сказали, що у головного піхотинця, тобто в Андрія, – стовідсоткова ампутація. Дуже хвилювалася, бо його поранив великий уламок, і стало питання не лише ампутації ноги, а й порятунку його життя.

На другий день нам передають, що він – живий! А більше мені й нічого не треба було знати. Сильно стік кров'ю, ледве дишав, але живий! Я взяла машину в начальника медичної служби і летіла в Краматорськ. Шукала

«Я повернулася на позиції, а він – до реабілітації».

його поглядом серед інших поранених, кричала, що шукаю чоловіка, а його вже готували до госпіталізації далі. Знайшла. У нас було всього 5 хвилин і ми встигли обмінятися кількома словами.

ЛЮБОВ ВАРТА ВСЬОГО

За декілька днів Андрій написав: «Ногоу вже ампутували, ноги немає». Ми обоє були до цього готові, тому це не стало для нас шоком. У кінці грудня я поїхала до нього в госпіталь, там під крапельницями перед самісінькими новорічними святами ми вирішили одружитися.

Якось ми вийшли на ганок лікарні й Андрій просто каже: «Нам час вибрати обручки». Я у відповідь – усміхнулася.

Ми не так довго знали одне одного, але ті моменти, які ми разом пережили, варті всього. 14 лютого 2023 року біля ратуші у Івано-Франківську ми взяли шлюб у РАЦСІ. Його прекрасне місто – тепер і моє місто.

З Андрієм «набулися» після розпису ще місяць разом. Далі я повернулася на позиції, а він – до реабілітації. Морально важко було залишати його самого, але я мусила повернутися на Бахмутський напрямок. Там – незліченна кількість важких поранених, госпіталізованих хлопців.

Андрій ще продовжує реабілітацію, але в нього в планах вже повернутися до бойових дій, як тільки добре стане на ноги. У нас багато друзів і знайомих, які й без двох ніг чи руки після ампутації не покидають службу. Ці плани Андрія також стимулюють. Я знаю, яке значення для чоловіка має війна, саме боротьба із ворогом на позиціях. Тож не сперечаюся. Батальйон і побратими його чекають.

• СТОП-КАДР

Красномовний підпис до світлин. І черговий доказ того, що і в час найжорстокішої війни наш конкурс підписів до світлин – актуальний

Степан КАДРА

Щоб довго не «тягнути» kota за хвоста, а Пан Коцький у цьому номері в нас – суперпатріотичний, одразу оголошуємо наших переможців.

ПІДСУМКИ КОНКУРСУ «СТОП-КАДР» – 2 (2024):

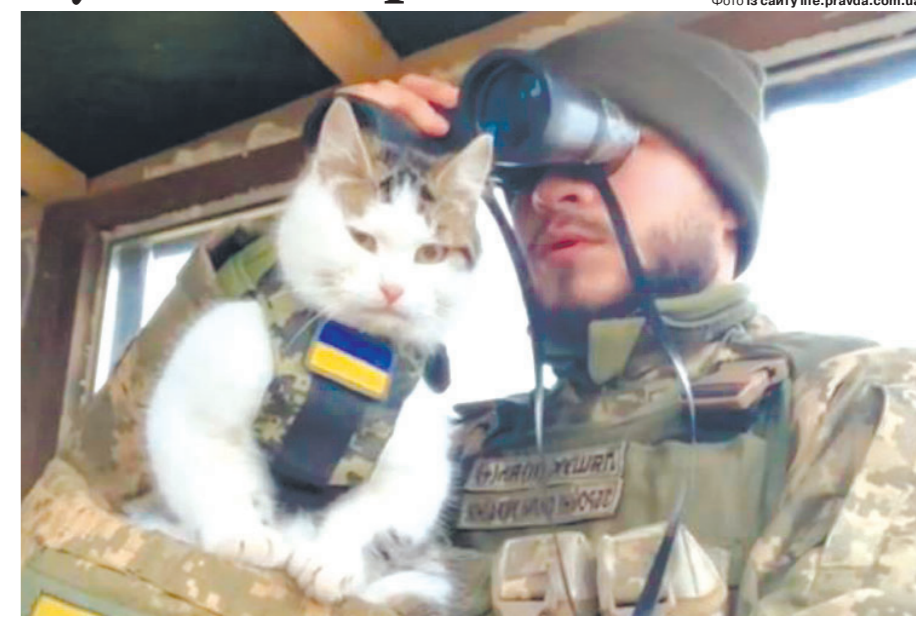
«Життя не вбити!» (Віра МИРОНЮК).

1 місце (призові 125 гривень): «Укроп-лелека не боїться путінських ракет!» (Микола МАЙЛО, м. Житомир).

2 місце (призові 75 гривень): «Лелека повернувся з вирію, а в

«Укроп-лелека не боїться путінських ракет!»

Photo by cairy life.pavda.com.ua.

А що ви бачите і «чуєте» на цій світлині?

ріднім краї ворог наробив біди...» (Віра МИРОНЮК, с. Княгининок Луцького району Волинської області).

3 місце (призові 50 гривень): «Тримайтеся, хлопці, як я, і буде путіну... біда!» (Сергій КОВАЛЬЧУК, м. Рівне).

«Тримайтеся, хлопці, як я, і буде путіну... біда!»

А тепер уважно роздивіться цю світлинку з котиком, уявіть себе на кілька хвилин журналістом чи пое-

том – і надішліть нам ваші підписи до фотографії.

Кожен може запропонувати до 22 травня будь-яку кількість своїх варіантів і надіслати їх на поштову адресу: **43016, м. Луцьк, вул. Ковельська, 2, «Так ніхто не кохав»** або – на електронну **takvolyn@gmail.com** чи на вайбер-канал – **0505562264**. Звісно, не забувши вказати свої дані, щоб отримати 250 гривень призових.

А також долучайтеся ще до одного нашого літературного конкурсу на найкращі історії кохання, з умовами якого ознайомтеся на **11-ій сторінці** цього випуску. **Нехай Вас супроводжує муза!**

РЕКЛАМА

Золота перемога

Шановні читачі! Запрошуємо Вас взяти участь у нашій маркетинговій акції! Ми підготували для Вас цінні призи!

Претендуєте на телевізор

1 Я Р І М М

Претендуєте на ноутбук

2 Ж Я Б А Н Н А Б

4 грошовий приз 10 000 грн

3 Чайник 1 000 грн

2 Ноутбук 25 000 грн

Претендуєте на чайник

3 З А К К А К

1 Телевізор 14 000 грн

Претендуєте на грошовий приз

4 М А Г Е П Р Е О П

Складіть слова з набору літер, повідомте їх за безкоштовним телефоном та отримайте призи!

0 800 21 45 37

Дзвінки БЕЗКОШТОВНІ зі стаціонарних та мобільних телефонів у межах України (понеділок – субота з 9:00 до 19:00)

264404

*Мастер на уразі маркетингова акція. **Маркетингова акція проводиться з 14.12.2023 до 27.12.2024 р. в м. Києві. Детально про умови маркетингової акції та місце її проведення Ви знайдете в окремих листах. Призовий фонд маркетингової акції становить 367 000 гривень. Дана маркетингова акція не є розіграшем, лотереєю, грою (в тому числі азартною або іншим способом, що ґрунтується на ризиків), конкурсом або публічним об'єктивним вибором без спосібного конкурсу в розумінні глави 78 Цивільного кодексу України. Відповідно на зведенні в реєстраційній частині в маркетинговій акції. Відповідно, кожен має змогу на подальше використання коштів та партнерства його персональної інформації. 14-денний термін – оригінальний термін отримання клієнтом товарного каталогу і набору документів інформаційного характеру для подальшої участі в маркетинговій акції. Телефон для довідок: (044) 363-96-25 (вартість послуги згідно з тарифами ПАТ «Укртелеком»). ТІЛЬКИ ДЛЯ ПОВНОЛІТНІХ. ***За умови замовлення товарів з каталогу

© ТОВ «Аванс-торг», а/с №129, м. Київ, 03300, 2024 р. SA_ZLP_CC_TAKNINNEKOHAV_01052024

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Закінчення.
Початок – на с. 16.

Ольга ЧОРНА

Хлопця запросили на роботу в модну студію. Він був справді талановитим фотографом. Крім того, власниця фотостудії – материна похресниця.

Улянині батьки були не проти майбутнього зятя. Радо приймали доньчиного кавалера. А Максимовій родині припала до душі Уляна.

Молоді планували своє життя. Воно мало бути щасливим, погідним, цікавим...

Уляна милувалася весільною сукнею. І мудрувала, яку зачіску має зробити. Чи просто косу заплести. Чи розпустити волосся. Чи придумати щось оригінальніше...

...Максимові батьки з'явилися на порозі Уляниної хати несподівано. Выглядали розгубленими та сумними.

– Уляно, нам потрібно серйозно поговорити. Ти повинна... забути нашого сина. Влаштувати своє життя з кимось іншим. Так треба.

– Що трапилось? Закохався в якусь модельку?

– Звісно, ні. Навіть не думай про таке. Просто забудь Максима. Зроби це заради нього. І заради себе.

Уляна хотіла дізнатися правду. Поїхала до нареченого додому. Але в квартиру її не пустили. Хотіла щось вивідати в студії. Сказали: Максим тут більше не працює. На запитання «чому» – розводили руками.

«Не обрізуй русої коси...»

Фото із сайту freepik.com.

Дівоча коса – справжня краса.

Він так і не встиг познайомити Уляну зі своїми друзями. Тому не знала, у кого що запитувати в чужому великому місті.

ста, де живе Максим. Хоча... Хтозна, де він зараз живе.

Від готелю до його будинку не дуже далеко. Вирішила туди пройти. Ось і знайо-

Просто забудь Максима. Зроби це заради нього. І заради себе.

...У школі, в родині, знайомі та друзі перемили Уляні кісточки. Мовляв, гарна, розумна – і що з того? Залишив кавалер майже перед весіллям. А вона жила у згодках. Любила й дала Максима. І викохувала свою косу. Він же просив не обрізати...

Подруги повиходили заміж. Народили дітей. Уляна на чоловічі залицяння не звертала уваги. Йшли роки...

...Уляна збиралася на семінар-практикум учителів англійської мови. Їде до мі-

ме подвір'я. Підвела очі на другий поверх – побачила обличчя у вікні. Максим?! Але чому так подався? Майже сивий. І наче якийсь сам не свій.

Зайшла до під'їзду. Хвилювалася. Подзвонила у двері. Тепер їй відчинили. Максимова мати впізнала Уляну.

Максим сидів на стільці. Біля нього стояв ціпок. Дивився на гостю, наче намагаючись щось пригадати. Його уст немов ледь торкнулася усмішка й відразу згасла. А

може, здалося. Знову повернувся до вікна. Втирала сльози постаріла мати.

– Уляно, – тихо сказала, – ми не хотіли псувати твого життя. Не хотіли, щоб ти на щось сподівалася. Сама бачиш, який він. Максима побили хулігани. Повертався пізно з роботи. Мав сумку з апаратурою. Певно, думали, що в ній щось цінне. Хоча фотоапарат був доволі дорогий. Ним і поживилися. Чи ті нелюди були нетверезі, що так сильно знущалися. Чи зі злості, бо не мав при собі грошей. Донині невідомо, хто це вчинив. На Максима натрапила двірничка вранці. Якби знайшли швидше... У нього пошкоджена нога. По голові сильно били. Пам'ять майже втратив. І мова нечітка.

– Треба було все таки тоді розповісти правду. Я думала, що Максим мене зрадив. Усі роки жила з цим.

– Ми порадилися з чоловіком і вирішили... Не тримай зла на нас. Ми й так покарані. Тяжко щодня дивитися, що сталося з твоєю дитиною. Повір...

На стіні досі висіло Улянине фото. Улюблене Максимове. Чорно-біле, на якому вітер бавиться її волоссям. Вона щасливо сміялася...

Підійшла до коханого. Торкнула за плече.

– Максиме, – покликала тихо. – Це я, Уляна.

Він непорushно сидів і дивився у вікно.

– Дозвольте мені деколи навідувати його? – запитала в Максимовій матері.

– Тобі про свою сім'ю треба дбати. А ми тут якось даємо собі раду.

– Нема в мене сім'ї...

Уляна вийшла на вулицю. Підвела очі до вікна на другому поверсі. Помахала рукою Максимові. Їй знову здалося, що на його обличчі промайнула майже невидима усмішка.

...Неподалік містечка, де жила Уляна, був жіночий монастир, збудований два століття тому. Атеїстична влада закрила святиню на довгі роки. Часи змінилися – й суди повернулися черниці, молитви, віряни.

Переповідали про молододу монахиню, яка начебто відчуває людей, їхні духовні та мирські потреби. Вона зовсім не говірка. Але багато молиться. Кажуть, її молитви помічні. А ще дарує людям запалені свічки. Просто підходить до когось і дає в руки. Нічого не пояснює. Ні про що не запитує. Ці свічки назвали вогниками надії.

Уляна картала себе, що досі не була в монастирі. І ось переступила поріг святині. У будень тут було малолюдно. Вклякла перед іконою Божої Матері. Просила Богородицю повернути Максимові здоров'я.

Молода черниця підійшла нечутно. Мовчки простягнула свічку.

– Дякую, – прошепотіла Уляна. Хотіла дещо запитати в неї. Але та швидко зникла за ледь помітними бічними дверима...

● ПРИТЧА

Якось одного разу ангел став навколiшки перед Богом і заговорив до Нього

Росаріо ГОМЕС, оповідання з книги «100 промінчиків світла. Притчі на щодень» (Львів, видавництво «Свічадо»)

– Господи, я оглянув усе Твоє творіння. Я був усюди. Побачив, що Ти є частиною усіх речей. І тому, Господи, я прийшов, щоб Ти допоміг мені зрозуміти одну річ. Чому кожна людина, яка живе на землі, має тільки одне крило? У нас, ангелів, їх два. Ми можемо летіти до Любові, якою є Бог, завжди, як тільки цього забажаємо. Ми можемо летіти до свободи завжди, коли захочемо. Але в людей – тільки одне крило, і вони так не зможуть літати...

Вони ніколи не літатимуть самі

Фото із сайту www.prytchi.in.ua.

«Я – твоє крило, ти – моє крило, – щастя більшого не треба...» (Роман Кудлик).

Бог відповів: – Справді, так і є. Я знаю, що створив людей тільки з одним крилом...

Заінтригований, ангел хотів зрозуміти:

– Але чому Ти, Господи,

дав людям тільки одне крило, якщо для того, аби вони могли літати, потрібно два?

Бог неквапливо відповів: – Вони можуть літати, ангеле мій. Я дав людям одне крило, щоб вони могли літа-

ти більше і краще, ніж наші архангели... Для того, щоб літати, мій маленький друже, тобі потрібно два крила... І хоча ти вільний, однак залишаєшся самотнім... А от люди...

Людям, що мають тільки одне крило, завжди буде потрібно простягнути комусь руку, щоб отримати друге.

Людям, що мають тільки одне крило, завжди буде потрібно простягнути комусь руку, щоб отримати друге. Кожен повинен мати пару крил... Кожен повинен

знайти своє друге крило в комусь, «десь у світі», щоб інша людина додала своє до пари.

Таким чином усі навчаться поважати одне одного і не ламати єдине крило іншої людини, бо ризикують позбавити самого себе можливості літати.

Так, мій ангеле, вони навчаться по-справжньому любити іншу людину...

Вони навчаться, що тільки тоді, коли дозволять собі любити, зможуть літати.

Торкнувшись серця іншої людини, вони отримають крило, якого їм бракує, і нарешті полетять.

Люди зможуть дістатися туди, де є Я, тільки завдяки любові... Так, як це робиш ти, мій ангеле.

Вони ніколи, ніколи не літатимуть самі.

Невідомий автор.

Дружина Луніна мріяла, аби її обранець був... із донецького «Шахтаря»

● **ШЕРШЕ ЛЯ ФАМ!**
Воротар збірної України зробив романтичну пропозицію руки і серця своїй коханій... на футбольному стадіоні

Фото із сайту UA ФУТБОЛ.

«Анастасія – це приклад сучасної жінки», – кажуть партнери по команді Андрія Луніна.

Андрій Лунін – перший українець у найтитлованішому Клубі світу.

А вже через рік після одруження світ побачив їхнього первістка, якого також назвали Андрієм.

До речі, за цей час Анастасія спробувала себе у різних професіях. Вона була і моделлю, і дизайнером, а зараз активно просуває свої соціальні мережі. Молода жінка завжди підтримує свого чоловіка, не даючи нікому його скривдити.

Колись Настя задумувалася над тим, щоб стати агентом свого чоловіка. Проте зрозуміла, що через емоції вона може ухвалити погане для нього рішення.

Зараз Анастасія придбала собі камеру, адже задумується над тим, щоб вести YouTube-канал, про який так просять підписники.

«Колись Настя задумувалася над тим, щоб стати агентом свого чоловіка. Проте зрозуміла, що через емоції вона може ухвалити погане для нього рішення.»

Петро ПАС

Іспанські ЗМІ вважають її найгарнішою серед дружин гравців «Реала Мадрида». Хто ж вона – ця гаряча брюнетка, яка підтримує «стіну» нашої збірної України – 25-річного Андрія Луніна? Поділяють, що саме через неї голкіпер залишився в «Реалі». І, як бачимо, не прогадав. Тепер увесь світ стежить: підпише Лунін новий контракт із «Галактикос», де здобув пост «воротаря №1», чи переїде в інший гранд за значно більшу зарплату?

ІСТОРІЯ КОХАННЯ З ІНТЕРнету: ВІД ДНІПРА – АЖ ДО МАДРИДА

Як повідомляє українське видання YeSport, Анастасія родом із Дніпра, де народилася 7-го червня 1995-го року. В цьому місті пройшло все її дитинство та юність. Аби здобути вищу архітектурну освіту дівчина закінчила Дніпровський Національний Університет імені Олеся Гончара.

З Андрієм Луніним вона познайомилася у соціальній мережі «Вконтакте», де і розпочалася їхня історія кохання. Воротар тоді представляв місцевий футбольний клуб «Дніпро», тож їх звела сама доля. Хоча мріяла Анастасія зовсім про іншого: вона хотіла, аби її обранець був... із донецького «Шахтаря».

Поки зароджувалося їхнє кохання, Лунін встиг перей-

На кожен домашній матч дружина голкіпера старається приходити з Андрієм-молодшим, виставляючи милі історії в Instagram та підписуючи: «Підтримуємо татка!».

ти до луганської «Зорі». Тому вони переїхали до орендованої квартири в Запоріжжі, яка розташована поряд із «Славутич-Ареною» (саме там грали домашні матчі луганчани після окупації).

На чотири роки старша

Анастасія стає для коханого неймовірною підтримкою і вони разом прямують до власної мрії. Бо у 2018-му році пара перебралася із Запоріжжя уже до столиці сонячної Іспанії. І не просто до Мадрида, а до... «Реала Мадрида».

НА «САНТЬЯГО БЕРНАБЕУ» ЗА НЬОГО ТЕПЕР УБОЛІВАЮТЬ ДРУЖИНА І СИН

Одружилися вони після чотирьох років стосунків – 25-го грудня 2019-го року. Пропозицію Лунін зробив дуже романтично: у центральному колі стадіону «Нуево Хосе Соррілья» – домашньої арени «Вальядоліда», куди його відправляли в оренду з «Реала». Пізніше, 18 березня 2021-го, вони розписалися без пишного бенкету.

В такий світлий день пара вирішила не «заморочуватися» із вбранням та одягла звичайні білі спортивні костюми. Молодята освоїлися у Мадриді і навіть вирішили придбати там шикарний пентхаус.

На кожен домашній матч дружина голкіпера старається приходити з Андрієм-молодшим, виставляючи милі історії в Instagram та підписуючи: «Підтримуємо татка!»

Адже ще з перших місяців життя Андрій-молодший дивиться футбол. Цікаво, можливо, вони готують сина до футбольної кар'єри?! У тата вона склалася якнайкраще, адже ще жоден українець не захищав честь найсильнішого клубу світу. А мадридський «Реал», нагадаємо, 14 разів виграв Лігу чемпіонів, тричі – Міжконтинентальний кубок, 5 разів ставав Клубним чемпіоном світу, двічі володів Малим Кубком світу, двічі – Кубком УЄФА і 5 разів здобув Суперкубок УЄФА, а ще ж 35 разів здобував «золото» в першості Іспанії і 20 разів здобував Кубок країни.

● КОНКУРС РОМАНТИЧНИХ ІСТОРІЙ

Кохання може все!

Друзі! Розкажіть свою романтичну історію, яка змусить чиєсь серце стукати по-особливому. Переконані, ви це зможете

Ваша історія має розпочинатися або закінчуватися словами: «І тут у двері постукав чоловік...».

Обсяг оповідання – до 2 друкованих сторінок формату А4 шрифтом 14 (або до 4500 символів).

Ваші історії приймаються до 22 травня 2024 року на адресу: Газета «Так ніхто не кохав», 43016, вул. Ковельська, 2, м. Луцьк Волинської області (або на електронну – takvolyn@gmail.com).

Найкращі оповідання будуть

опубліковані в нашому виданні «Так ніхто не кохав», а їхні автори отримують від редакції подарунки. А ще раді були б почути від вас адреси, про які просто і велично кажуть: «Тут живе справжня Любов».

Творімо газету разом!!!

Фото із сайту molodiyart.com.

«Прийшла любов непрохана й неждана – ну як мені за нею не піти?»

(Василь Симоненко).

«Мій «солодкий» терен»

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

Закінчення.
Початок – на с. 16

Людмила ШЕЛИХ, vinteres.info

— Я помітив, що ти не любиш компанії?

– Чому? Просто сьогодні – особливий випадок. Боюсь пропустити щось важливе. От гарний куц побачила.

– Я люблю терен. Шкода, що досягає у вересні, тому вже кілька років не куштував його.

– Дивно, його ягоди – сині. То чому ж слова у пісні: «Чорні очка, як терен»?

– Коли пилік з ягоди стерти, вона – темно-синя, майже чорна...

Договорити їм не дали. Спочатку підбігла Оля, а потім – і вся компанія. Максимові знову довелося взяти гітару.

Ольга, побачивши на Аліні Максимового піджака, здивовано запитала:

– І коли це ти встигла Максима «захомутати»?

– Нікого я не «хомутала». Він сам...

– Що – сподобався?
– Він, здається, всім сподобався. Ти он і про мене забула.

– Що ти, Аліночко, не забула я про тебе, ти ж – моя подруга!

Хлопці проводжали дівчат додому всім класом під гітару, вже як сонце стояло високо у небі. Аліна жила найближче, тому й відокремилась від гурту майже непомітно. Піджака Максимові

«Їх терпкий кислуватий смак нагадував їй про «чорні очка, як терен» і кучеряве волосся».

передала через Олега.

Подруга раптово змінила плани: тепер вона не їхала разом з Аліною до Києва, а подалася вступати до одеського вишу. Того, де навчався Максим. Про це Аліна дізналася згодом, коли Оля почала передавати «привіти» від хлопця. Казала, що вони зустрічаються. На тому спілкування подруг завершилося.

Аліна перестала цікавитись новинами з Одеси, її головним захопленням стало навчання. Додому приїжджала рідко, даючи перевагу підробітку під час канікул. Так їй вистачало на потрібні витрати, бо хоч і навчалася за державний кошт, не хотіла зайвий раз навантажувати матір, якій і так було нелегко самій виховувати доньку.

... Він нахабно увірвався в її життя під ніком «Терпкий». Спочатку Аліна просто читала його посилання «про погоду» й не відповідала. А потім зацікавилася. «Терпкий» став її другом, якому

могла довіритись. Він радий, заспокоював, радів успіхам, вітав із Днем народження так, що вона створила окрему теку з цими привітаннями і не раз перечитувала їх. Вони дружили тільки в інтернет-мережі. «Терпкий» – єдиний, хто знав про Алініне

«Терпкий» – єдиний, хто знав про Алініне кохання без взаємності. Напевно, тому за кілька років спілкування жодного разу не прозвучала пропозиція зустрітись...

кохання без взаємності. Напевно, тому за кілька років спілкування жодного разу не прозвучала пропозиція зустрітись...

Цього вересневого дня Аліна «осідлала» велосипеда і поїхала на чергову «зустріч» із терновим кущем. Вона вже рік працювала у рідному місті, повернувшись після закінчення вишу. Жила

сказав він батькам. – Це баклажка вина для вас.

Батьки покуштували той напій, але крім смаку води не відчули нічого. Та вони усміхнулися до сина і подякували.

– Наступного тижня принесу вам ще одну баклажку, – пообіцяв син. І чинив так багато тижнів поспіль. Старенькі підтримували цю гру. Вони охоче пили воду і були щасливі, бо бачили радість свого сина.

Відтак сталося щось неймовірне: кудись зникли всі їхні недуги і слабкість, а зморшки на обличчях розгладились. Наче та вода мала в собі якусь чудодійну силу.

Існує чудо «вдячності». Є особи, які перуть, прасують, готують для інших десять, двадцять, тридцять років.

одна: мама вийшла заміж і мешкала у вітчима.

Це вже вдруге свій день народження вона збиралась розпочати з пригощання терновими ягодами. Їх терпкий кислуватий смак нагадував їй про «чорні очка, як терен» і кучеряве волосся.

Над річкою стелився туман, пташки співали, вітаючи іменинницю, і навіть сонечко лагідно огортало її своїм теплом так, що їзда на велосипеді приносила задоволення. Он вже й куц видніється.

Аліна енергійніше натиснула на педалі та вмить наїхала на чоловіка, який зненацька перетнув їй дорогу. Вона впала і, як маленька, обійняла себе за коліна. На очі накопилися сльози. Чоловік, видно, не сильно страждав, бо почав просити вибачення і пропонувати свою допомогу. Аліна намірилась висловити йому все, що про нього думає, підняла голову і... зомліла: перед нею стояв Максим. Коротко стрижене волосся на голові мало нагадувало кучері, але

очі... Їх не могла забути.

Максим допоміг піднятися. Трохи поболоювало коліно. Він зненацька ухопив її за руки і поніс до тернового куца.

– Що ти робиш?! Пусти мене! Що Ольга скаже?!

– Яка Ольга?

– Твоя дружина і моя подруга. Вона казала – живете разом!

– Немає у мене дружини.

Вони постійно є поруч, піклуються, люблять удень і вночі. І ніколи не чули слова «дякую».

Сказати «дякую» – це не тільки питання доброго виховання. Це означає сказати комусь:

– Я бачу тебе, знаю, що ти є, що існуєш.

«Йому здалося, що вода та на смак, як солодке вино».

І з Ольгою ми вже давно перестали спілкуватися, з того часу, як ти мені «привіти» не передаєш, – відповів він і, нахилившись до неї, ніжно промовив: «Ти мій «солодкий» терен...».

Вони одружилися через місяць. Бо, виявляється, знали один про одного все. Біля тернового куца Максим розповів їй, як, зустрівши в університеті Ольгу, попросив у неї номер телефону подруги. А та відповіла, що у Аліни є хлопець, і не варто заважати їх любові. Але «привіт» обіцяла передати. Після закінчення університету, Максим працював в Одесі, але з Ольгою більше не бачився. Телефон Аліні він роздобув у Олега, але побоявся нашкодити її щастю. Так у житті дівчини з'явився «Терпкий».

Несподівано, поєднавшись із коханим, серед інших задоволень дівчина відкрила для себе ще одне: дзвонити у двері. Максим працював дистанційно, тому майже весь час був удома.

– Навіщо ти відриваєш його від роботи? – здивувалась, дізнавшись про нове «захоплення» доньки, мама. – У тебе ж є ключі!

– Ти не розумієш. Це таке щастя, коли тобі хтось відчиняє, коли тебе чекають!

«Дзвіринь, дзвіринь»... За дверима почувлися кроки, повернувся ключ у замку, клацнула ручка...

– Привіт, кохана! Ключі забула?

Перш ніж отримати ніжний поцілунок, помітила, що Мурка кружляє, гордовито піднявши пухнастого хвоста, навколо її коханого, третєся об його ноги. Немов розуміє, що не в ключах тут справа... Просто терен – насправді солодкий.

Старенькі підтримували цю гру. Вони охоче пили воду і були щасливі, бо бачили радість свого сина.

Найліпше вино

● ПРИТЧА

Чоловік і жінка досить пізно одружились, у них народився син. Вони виховували його з любов'ю, піклуючись, як тільки могли. Попри те, що самі жили убого, відправили його до школи мудрого вчителя, аби син міг зростати духовно

Бруно ФЕРРЕРО, католицький письменник, священник-монах

К олі хлопець повернувся додому, то захотів хоч якось віддячити батькам.

– Чи міг би я щось для

вас зробити? – спитав він. – Щось, що принесло б вам радість.

– Ти – наша найбільша радість, наш найбільший скарб, – відповіли старенькі. – Однак, якщо хочеш зробити нам подарунок, то роздобудь трішки вина. Ми любимо його, а багато років навіть не мали в роті...

У хлопця не було ні копійки. Та одного дня, коли він ішов до лісу по дрова, зачерпнув трохи з водоспаду і напився. Йому здалося, що вода та на смак, як солодке вино. Він наповнив баклажку, яку носив зі собою, і вернувся до хати.

– От мій подарунок, –

«Приносить квіти, проявляє ніжність. Але секс із ним – жахливий...»

● 18+

Интернет-видання «Сестри» для наших переселенців у Польщі опублікувало актуальний лист від української читачки і коментар до нього від психолога

sestry.eu

ЛИСТ: «НАШ СТАТЕВИЙ АКТ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ... ЗА КІЛЬКА СЕКУНД»

«Мої батьки загинули в аварії, я не маю братів і сестер, тож мене нічого не тримало (вдома. – Ред.), коли я переїхала до Польщі.

Коли почалася війна, я дистанціювалася. Майже не читала новин і уникала цієї теми. Згодом зрозуміла, що з тих пір, як я втратила батьків, моя психіка ніби відштовхує погані новини, заперечує їх. Можливо, це – недобре, але мені так легше справлятися з життям.

Тут я зустріла хлопця, з яким – вже понад рік. Спочатку між нами все було чудово.

Ми були зачаровані одним, відчували «метеликів» у животі. Мій партнер довгий час уникав статевого акту, а для мене секс – важливий. Тому вперше все відбулося з моєї ініціативи. І минуло швидко й коротко...

Я була трохи розчарована, але пояснила собі, що перший раз через стрес

може бути всяке. Ми ще не знали потреб одне одного, перехвилювалися. На жаль, вдруге все теж трапилося з моєї ініціативи і – також блискучо.

Він дуже добре ставиться до мене, допомагає. І взагалі він – фанний.

«Мені потрібні поцілунки та обійми після статевого акту, тому що тоді я відчуваю себе коханою...».

«Після сексу він іде до ванни, ніби нічого особливого не сталося. Немає ні обіймів, ні поцілунків, наче він хоче якнайшвидше про це забути.»

Романтичний, ніжний, уважний – приміром, може принести без приводу квіти. Але секс із ним не приносить задоволення. З уривків розмов про його минуле та про двох його колишніх партнерок (я – третя), можу зробити висновок, що ці дівчата пішли від нього, і що секс ніколи не був для нього на важливому місці.

Його попередні подруги розійшлися з ним приблизно через рік стосунків. Цікаво, скільки витримаю я? Намагаюся бути активною в ліжку, а не лежати, як колода. Завжди ношу сексуальну білизну, створюю приємну атмосферу, але для

нього цього виявляється недостатньо. Іноді мені доводиться багато працювати, щоб досягти його «бойової готовності», але наш статевий акт закінчується... за кілька секунд.

Я дедалі більше переконуюсь, що у нього є проблеми з ерекцією, але уникаю цієї теми. **Після сексу він іде до ванни, ніби нічого особливого не сталося. Немає ні обіймів, ні поцілунків, наче він хоче якнайшвидше про це забути.** Мені здається, що він відчуває моє розчарування, але уникає розмови зі мною. Чесно кажучи, я не знаю, як порушити цю тему.

Як ми можемо допомогти йому і нам?».

«ВІДКРИТА РОЗМОВА З ПАРТНЕРОМ – КЛЮЧ ДО ВИРІШЕННЯ СИТУАЦІЇ»

«Шановна читачко, ви пишете, що для вас секс – важливий, тому яким би хорошим, романтичним і ніжним не був ваш партнер, це повною мірою не замінить вам сексуальну сферу. Не дивно, що ви стурбовані ситуацією, – **засначила у коментарі до листа читачки психолог на платформі Avigon. рі Дорота Костжева.** – Ви запитуете, як грамотно порушити з ним цю тему. Адже питання, безумовно, потребує вирішення. І відкрита, чесна розмова, заснована на безумовній повазі, прийнятті та розумінні, є ключем до вирішення ситуації. **До такої розмови варто заздалегідь добре підготуватися:**

1. Виберіть правильний момент

Справа не в очікуванні ідеального моменту, а в його створенні. Оберіть час, коли ви обоє можете поговорити неспішно та наодинці, коли ніхто вас не перебиває.

2. Цінують свого партнера

Перед розмовою варто подумати, що ви цінуєте у своєму партнері, за що ним захоплюєтесь, що вам у ньому подобається, чому для вас важливі стосунки з ним, і з цього почати розмову.

3. Поділіться своїми проблемами

Тут варто згадати про свої занепокоєння. Наприклад, про те, що ви написали в листі: не знаєте, як підняти цю тему, що вам некомфортно, що ви боїтеся реакції партнера, але ви вирішили це зробити. У будь-якому

випадку поруште це питання, тому що ваше сексуальне життя є важливе для вас. Висловлюйте свої потреби, не звинувачуючи та не пояснюючи невдачі вашого партнера за нього.

Наприклад: мені потрібні поцілунки та обійми після статевого акту, тому що тоді я відчуваю себе коханою, мені подобаються певні види пестощів, це приносить мені задоволення тощо.

На цьому етапі замість того, щоб формулювати свої думки та інтерпретації щодо причин невдач вашого партнера, було б гарною ідеєю задати йому відверте запитання. Наприклад: що тобі подобається в нашому сексуальному житті? Що я можу зробити по-іншому, щоб тобі це сподобалося? Розкажіть про свої потреби тощо.

Речення, які я написала, є лише прикладами, щоб проілюструвати тон, в якому така розмова може відбуватися.

4. Проявіть співчуття, розуміння і терпіння

У такій розмові дуже важливо продемонструвати емпатію (співчуття. – Ред.), відкритість до різних точок зору, терпіння та бажання пізнати одне одного. Варто пам'ятати, що ваш партнер також може почуватися незручно в цій розмові.

Чому терпіння таке важливе? Тому що лише одна розмова не може зробити ваше сексуальне життя задовільним. Вашому партнеру знадобиться час, і він не зможе поговорити про це відкрито, коли ви вперше спробуєте порушити тему. Може виявитися, що варто звернутися до спеціаліста, наприклад, до сексолога, або подумати про терапію пари, якщо всі розмови закінчатимуться невдачею.

«Звідки ти щастя випало?»

● ІНТИМНА ЛІРИКА

Юрій ІЗДРИК

BE LIKE BEE*

ти стіна?
я в тобі пробиваю вікно
ти вікно?
я твої розбиваю шиби
ти кришталь а не скло?
а мені все одно –
будь хоч димом
хоч дивом
хоч птахом
хоч рибою
ти чужа? нічия?
це не привід для сліз
ти належиш мені хоч би
з ким ти не спала
тільки я знаю стежку крізь
темний твій ліс
лиш для мене твій погляд

як сонячний спалах
ти належиш мені як людині
ім'я
ти мене нарекла і вrekла
й записала
у скрижальях своїх
і наречений я нареченим
твоїм
хоч би з ким ти не спала
в цім немає жалю ані
кривди нема
я прорізу вікно
й перепису скрижальі
я не сам і ти також уже не
сама
бо на мені твій мед
і в мені твоє жало
*Будь, як бджола (з англ.-і).

RATTLE*

пам'ять дощами вимило
розум вітрами вимело
хто тебе мила вимолить?

хто тебе з неба виманив?
звідки ти щастя випало?
взяло мене і випило..
хто тебе в бога вигадав?
і для чиєї вигоди?
а не було вже виходу
окрім дурного випадку
сам я тебе і вихопив
як випадкову вигадку
сам же тебе і вимислив
сам же тебе і вичислив
і як пречистий вимисел
поміж рядками вичитав
я тебе мила вимолить
з божого саду виламав
і небеса відкрили ми
і обгорнули крилами
і не забракне сили
нам
поки шепочуть
губи:
мила а хто ти мила?
любий а хто ти
любий?

*Брязкальце
(з англ.-і).

«Хто тебе, мила, вимолить? Хто тебе з неба виманив?» (Уривок зі збірки Юрія Іздрика «Лічківі і ніжні»).

«Кохання – чудова квітка, але потрібна відвага, щоб підійти й зірвати її на краю жахливої прірви» (Стендаль).

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

І паска, і ковбаска, ще й... суперсмачні салати!

● ПАЛЬЧИКИ ОБЛИЖЕШ!

Напередодні Великодня кожна господиня замислюється над тим, що приготувати на свято. Після тривалого посту, дієтологи не рекомендують одразу накидатися на жирну м'ясну їжу. Тому відмінною альтернативою стануть святкові салати. Ми ж сьогодні пропонуємо, щоб вони у вас були не просто смачними, а ще й – оригінальними

Фото із сайту unian.ua.

Така пасочка здивує усіх!

САЛАТ «ВЕЛИКДЕНЬ»

Цей святковий салат відмінно підійде на великодній стіл не тільки через оригінальну подачу, а й тому, що містить і м'ясо, і яйця, і молочні продукти, які заборонені в піст, при цьому залишаючись доволі дієтичним.

Інгредієнти:

- Відварна куряча грудка – 200 г
- Варені яйця – 3 – 4 штуки
- Морква – 2 штуки
- Твердий сир – 100 г
- Часник – 1 зубчик
- Панірувальні сухарі
- Майонез або йогурт
- Огірок, редиска, перець, помі-

дор для прикраси

Приготування:

1. Курячу грудку дрібно порізати і змішати з часником. Викласти товстим шаром на невелику тарілку.
2. Другим шаром викласти сир, змішаний з йогуртом, потім – морква.
3. По боках обсипати салат панірувальними сухарями.
4. Зверху змастити сметаною, йогуртом або майонезом. Прикрасити верхівку «паски» різнокольоровими дрібно нарізаними овочами (перець, огірок, редиска, помідор, кукурудза).

Фото із сайту vikka.com.ua.

Зелена «шуба» неймовірно пасує оселедцеві!

«ОСЕЛЕДЕЦЬ ПІД ЗЕЛЕНОЮ «ШУБОЮ»

Відмінно на святковому столі буде виглядати весняний варіант усіма улюбленого «Оселедця під «шубою».

Інгредієнти:

- Філе оселедця – 2 шт
- Цибуля зелена – великий пучок
- Кріп – великий пучок
- Огірок свіжий – 1 шт
- Сир твердий – 150 г
- Картопля відварна – 2–3 шт
- Майонез

Приготування:

1. Філе оселедця нарізати дрібними шматочками, викласти на тарілку і змастити майонезом.
2. Другим шаром викласти дрібно нарізану зелену цибулю і також змастити майонезом.
3. Зварену «в мундирах» картоплю натерти на крупній тертці і викласти третім шаром, змастити майонезом.
4. Потім викласти нарізаний соломкою свіжий огірок, а зверху – тертий сир. Змастити майонезом.

Фото із фейсбук-сторінки Лілі ЦВІТ.

Така «Писанка» здійснить фурор!

«ПИСАНКА»

Ще одна страва, що відрізняється святковою подачею, – салат «Писанка».

Інгредієнти:

- Свіжі печериці – 300–400 г
- Цибуля – 1 середня
- Картопля – 2 штуки (великі)
- Окіст курячий – 1 штука
- Варені яйця – 4 штуки
- Варена морква – 2 штуки (середні)
- Варений буряк – 1 штука
- Часник – 2 зубчики
- Рослинна олія для смаження
- Майонез

Приготування:

1. Печериці та цибулю дрібно нарізати, посолити й обсмажити на рослинній олії.
2. Окремо обсмажити нарізану дрібними кубиками картоплю. Викласти до грибів.
3. М'ясо зі стегенця зняти з кісток, нарізати кубиками, посолити і підсмажити до готовності на рослинній

олії (це займе приблизно хвилин 10), викласти до картоплі і грибів.

4. Перемішати інгредієнти, додавши невелику кількість майонезу і ваших улюблених приправ.

5. Яйця, буряк і моркву окремо натерти на крупній тертці. Із буряка віджати зайвий сік, посолити, додати дрібно порубаний часник і невелику кількість майонезу, перемішати.

6. На тарілку першим шаром викласти у вигляді яйця смажені курку, гриби і картоплю.

7. На перший шар салату викласти натерту моркву і змастити невеликою кількістю майонезу.

8. На моркву викласти яйця, змастити невеликою кількістю майонезу.

9. На яйця викласти буряк, закривши ним всі шари салату. Дати йому постояти кілька годин.

10. Зверху «яйце» прикрасити на свій смак. Можна використовувати овочі або зробити сітку з майонезу.

Фото із сайту life-good.com.ua.

Виглядає, як справжнє гніздо.

«ГНІЗДО ГЛУХАРЯ»

Ще один святковий салат на Великодень – «Гніздо глухаря». Курка і картопля зроблять його ситним, а огірок додасть свіжості.

Інгредієнти:

- Куряче філе – 200 г
- Картопля – 3 шт
- Свіжий огірок – 1 шт
- Курячі яйця – 2 шт
- Яйця перепелині для декору – 3–4 шт

• Половина червоної ріпчастої цибулини

- Пучок кропу
- Майонез
- Сіль
- Спеції для курки

Приготування:

1. Картоплю почистити і натерти на тертці для корейської моркви

або ж нарізати дуже тонкою соломкою. Обсмажити її на сковороді або у фритюрі до золотавої скоринки. Викласти картоплю на паперовий рушник або серветку, щоб прибрати зайве масло.

2. Куряче філе обсмажити на сковороді або запекти в духовці.

3. Яйця відварити і остудити в холодній воді.

4. Яйця, курку, огірок і цибулю нарізати дрібними кубиками і перемішати, заправивши майонезом. Салат викласти купкою на плоску тарілку, посередині зробити невелике заглиблення і засипати його дрібно нарізаним кропом.

5. Зверху на кріп покласти перепелині яйця. Посипати салат картопляною соломкою.

Як сам – не гам, то поділися з ближнім

● СЕ ЛЯ ВІ

Дружина повернулася додому раніше, ніж звичайно, і спіймала чоловіка в ліжку з вельми привабливою молодою особою...

Іван КОТИГОРОШКО, humor.org

Вона була настільки вражена побаченням, що спочатку розплакалась, а потім закричала на чоловіка:

– Ах ти, невдячна свиня! Як ти посмів вчинити так зі мною, вірною дружиною і матір'ю твоїх дітей?! Все, я йду! І негайно вимагаю розлучення.

Чоловік вислухав її і відповів:

– Почекай хвилинку, кохана, і я поясню тобі, що сталося.

– Гаразд, давай, викручуйся, тільки май на увазі, це останнє, що я готова почути від тебе.

Підбадьорений наданою йому можливістю, чоловік почав виправдовуватися:

– Люба, ну, я збирався сідати у машину, щоб їхати додому, і ось ця молода жінка попросила мене підвезти її. Вона виглядала такою беззахисною і нещасною, що я пожалів її і посадив у машину. По дорозі я звернув увагу, яка вона худа, брудна і погано одягнена. До того ж, як вона сказала, вже три дні нічого не їла.

Із співчуття я привіз її до нас і напоїв гарячим шоколадом, від якого ти відмовилася з тієї причини, що від солодкого товстішаєш. А ця бідолашна випила все залпом.

Вона була брудною, і не див-

«Ах ти, невдячна свиня!»

но, що я запропонував їй прийняти ванну.

Поки вона милася, я побачив, що її одяг – у дірках і викинув його на смітник.

який ти навмисне не носила, щоб насолити їй.

Нарешті, я віддав цій жінці пару твоїх туфель, які ти придбала у дорогому бутику і жодного разу не надягнула, тому що на

Я знайшов для неї сексуальну блузку – різдвяний подарунок моєї сестри тобі, який ти навмисне не носила, щоб насолити їй.

Далі я подумав, у що б її одягнути, і дав їй модні джинси, які ти не одягала чотири роки, посилавшись на те, що вони тобі тісні. Також віддав їй нижню білизну, яку подарував тобі на річницю нашого весілля, і яку ти відмовилася носити, пославшись на мій поганий смак. Ще я знайшов для неї сексуальну блузку – різдвяний подарунок моєї сестри тобі,

службі у когось були такі ж самі.

Чоловік перевів подих і продовжував:

– Жінка була так вдячна мені за розуміння і турботу, що, коли я проводив її до дверей, вона обернулася до мене зі сльозами на очах і запитала:

– Скажіть, будь ласка, а у вас є що-небудь ще, чим не користується ваша дружина?

«Знаєш, рано, а чи пізно – все скінчиться... матом!»

– Вибачте, я тут бюстгальтер

Забула, здається...

Лікар глянув. На обличчі

Посмішка іскриста:

– Ні, немає..

– Ой, згадала!

Це – у окуліста...

«ЖИТИ З ТЕЩЕЮ...»

– Жити з тещею – це значить,

Що ти є невдаха,

Бо таке життя, друзяко,

Це – як гра у шахи!

– Поясни! До чого шахи?

Поділись, як з братом.

– Знаєш, рано, а чи пізно –

Все скінчиться... матом!

30 РОКІВ ШЛЮБУ

Вранці жінка за сніданком

Почала питати:

– Ти хоч знаєш, чоловіче,

Яке нині свято?

– Ні, не знаю... –

Той злякано хита головою.

– Тридцять років, як ми разом

Живемо з тобою!

І сльозу з очей змахнула:

– Як літа спливають...

А давай-но, чоловіче,

Півня зарубаєм!

Чоловік схопивсь з-за

столу:

– Що ти!? Боже борони!

Я ніяк не розумію,

Чим тут півень завинив?!..

«Тату, а хто така повія?»

● БУВАЄ Ж...

Якщо маєте дітей – будьте готові до такого запитання

Петро ПІВЕНЬ, humor.org

– Тату, а хто така повія?
– Боже! Де ти почула це слово?

– У садку. Вадим сказав, що я – повія. Тому що я йому більше не даю. А даю Петрику.

– Що?!

– Не даю грати з плюшевим ведмедиком.

– Та ну, господи... Вадим твій – дурник. А повія – нехороша жінка. Ось хто вона така!

– Погана, чому?

– Тому що вона продажна.

– Тобто, тітка Оля – повія? Вона ж продає у крамниці. Отже вона – продажна.

– Ні, тітка Оля не продажна, тому що вона торгує сувенірами. А повія продає себе.

– Як це – себе?

– Дуже просто. Той, хто хоче, може її купити. На якийсь час.

– Для чого?

– Щоб спати.

– Спати?

– Так, в одному ліжечку.

– Виходить тоді, повія – це наша мама?

– Ти з глузду з'їхала?!

– Але вона ж з тобою спить за гроші?

– За які гроші?!

– За твою зарплату.

– Ех... Хіба ж це гроші... Ні, вона зі мною – тому що кохає. Я сподіваюся...

– Як і з дядьком Миколою?

– Що? З яким ще дядьком Миколою?! 😊

– З другого під'їзду. Ну, коли ти був у від'їзденні, то у нас ночував дядько Микола. З мамою в одному ліжечку...

– Микола? У ліжечку?! Я їй покажу! Повія!!!

– Дивно, яка ж мама повія, якщо вона з дядьком Миколою спала не за гроші, а тому що кохає його?!

– Просто, хоч раз нагодуй – і випусти гуляти!..

ДІЖКА

Живу я з жінкою вже більш, як двадцять років,

І зробив оригінальне відкриття:

Нарешті я усе таки второпав

Що то таке – сімейнеє життя!

Життя сімейне – то велика діжка:

Відкриєш – мед солодкий, дивина!..

Але знай, куме, це тобі не смішки,

Бо далі – дьоготь до самого дна... –

– Чому ж у мене дьоготь був спочатку?

До меду, куме, так я й не дорив...

– Мабуть, технічна сталася накладка –

Не з того боку діжку ти відкрив!..

● УСМІХНІТЬСЯ!

Сьогодні до вашої уваги пропонуємо гумористичні твори уродженця Хмельниччини Івана Пустового. Він – український композитор і поет, автор понад 700 пісень, з яких 300 написаних на власні тексти, аранжувальник, артист, автор гуморесок, пісенних текстів та ліричних віршів, заслужений діяч естрадного мистецтва України

Іван ПУСТОВИЙ

ЗАБУЛА БЮСТГАЛЬТЕР

Загляда до терапевта Гарна молодича:

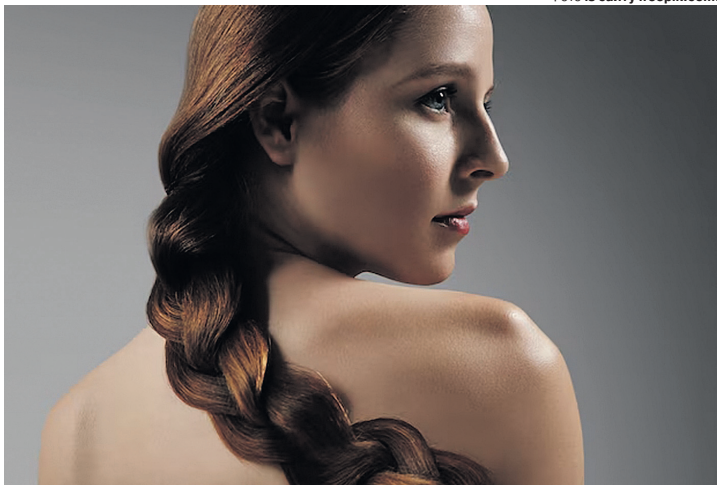
«Казала діжка: «Семене, не притуляйся до мене!» А сама тільки того й хоче!»

(Народна мудрість).

«Не обрізуй русої коси...»

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Улянині подруги давно носять короткі зачіски. А в неї – коса.
– І охота тобі бавитися з довгим волоссям? Майже сорок – уже не дівка, – піджартували. А вона не може позбутися своєї розкішної краси. Не може – і край. Пообіцяла колись Максимові. Він любив наспівувати: «Тільки ти роби, як вчила мати, не обрізуй русої коси. Хай вона росте густа та пишна, кучерявим хлопцем на біду...». Він був романтиком, цей зовсім не кучерявий хлопчисько

Він любив фотографувати кохану. Коли вітер бавився її волоссям...

саду. Хоч робота була тимчасовою, привіз сюди свою сім'ю. Дружина нарікала: в тихому містечку їй сумно. Але чоловікові не перечила.

Сина влаштував фотографом у районну газету на час декретної відпустки основної працівниці.

Через дорогу від редак-

ції – школа. Там він і побачив Уляну. Уляну Дмитрівну. Вона швидше скидалася на старшокласницю, ніж на вчительку. Молоденька, тендітна. З довгою русавою косою. Коли фотографував її, червоніла. Директор розхвалював Уляну: їхня випускниця. Відмінниця. Навіть не думав, що після

...Вони зустрічалися потай. Уляна не хотіла, аби в школі пліткували. Хлопець ще й на два роки молодший за неї.

закінчення інституту сюди повернеться. Адже англійську чудово знає. Могла б і в обласному центрі на роботу влаштуватися. А вона попросилася до рідної школи. Максим слухав компліменти на адресу молоді вчительки – і закохувався...

...Вони зустрічалися потай. Уляна не хотіла, аби в школі пліткували. Хлопець ще й на два роки молодший за неї. Він любив фотографувати кохану. Коли вітер бавився її волоссям. Коли дощові краплі вліталися в коси... Чорно-білі знімки світилися щастям і любов'ю...

Никодим Степанович попрацював на посаді два роки. Тепер родина поверталася додому. Завтра вранці Максим поїде з їхнього містечка. Нинішній вечір – прощальний. Ішов теплий дощ.

– Кажуть, на щастя, – порушив мовчанку хлопець.
– Віриш у забобони?
– Вірю в дощ і наше кохання.

Максим обіцяв телефонувати і приїжджати. Вони тримали свої почуття в таємниці. Тепер же настав час усе розповісти.

– Хоч би що трапилось, пам'ятай: я завжди кохатиму тебе, – мовив Максим.

– Ти мене лякаєш. Що має трапитись?

– Ну... не знаю. Хтось щось нафантазує, напліткує...

Пізніше Уляна часто згадуватиме ці слова. Можливо, у Максима було якесь передчуття...

Закінчення невігданої історії – на с. 10

Ольга ЧОРНА

Никодима Степановича, Максимового батька, направили в їхній район на керівну по-

«Розберіться у своєму минулому – і з вашої вразливості прийде ваша сила»

● ШПАРГАЛКА ДЛЯ ДВОХ

Великий психіатр Зигмунд Фрейд (1856–1939) багато в чому визначив наші уявлення про нас самих, наше мислення, психологію і прагнення. Багато його думок актуальні не застаріли за минулі 100 років. І далеко не всі вони пов'язані із сексом...

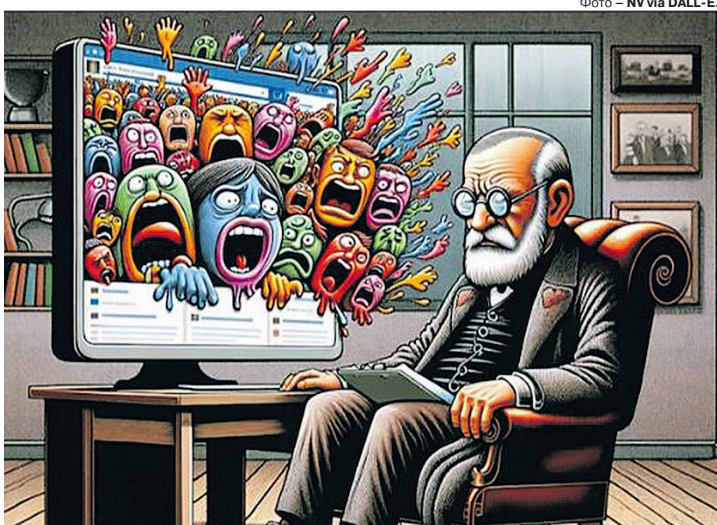
Олексій КОЖЕВНИКОВ, nv.ua

Великий австрійський психолог і невролог єврейського походження заповів нам не тільки трактувати свої сни і не применшувати значення сексуального потягу, як вважають деякі профани. Він довго і наполегливо говорив нам, що тільки перемагаючи свої страхи і невпевненість, тільки розібравшись у собі й вибравши справжню мету в житті, ми можемо наблизитися до відчуття щастя.

6 ФЕНОМЕНАЛЬНИХ ПРАВИЛ ЖИТТЯ ЗИГМУНДА ФРЕЙДА:

1. «Немає зростання без болю»

Фрейд вважав, що прийняття страждань необхідне

Таким бачить із відстані років Зигмунда Фрейда і його правила життя штучний інтелект на запит сайту nv.ua.

Ми не можемо цінувати радість, не відчуваючи на противагу їй печаль.

для розвитку особистості, оскільки людина за своєю природою, коли не відчуває зовнішнього тиску, прагне до комфорту і самозаспокоєння.

Однак під впливом хворобливих або складних ситуацій ми формуємо в себе характер і нові навички. Він також стверджував, що ми не можемо цінувати радість, не відчуваючи на противагу їй печаль.

Цей горезвісний «вихід із зони комфорту» особливо важливий для чоловіків, вважав Фрейд. На відміну від жінок, вони часом задовольняються поверхневими радощами, які приносять лише одномоментний, швидкоплинний «кайф». Пріоритет зусиль і досягнень над пасивним комфортом допомагає чоловікам знайти сили, щоб витримати неминучі неприємності, максимально розкрити свій потенціал і випробувати більш глибоке задоволення.

Продовження – на с. 5

«Мій «солодкий» терен»

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

Аліна натиснула на кнопку дверного дзвінка: «Дзвіринь, дзвіринь». Яке це щастя – дзвонити у двері власної квартири!

Людмила ШЕЛИХ, vinteres.info

«Цвіте терен... Хто з любов'ю не знається, той горя не знає».

Ті самі двері, які вже звикла відчиняти ключем, бо за ними її ніхто не чекав. Хіба що кішка. Мурка завжди зустрічала її, і як тільки Аліна заходила, терлась об її ноги, радісно муркотючи. Який мелодійний цей дзвінок! Дівчина знову натиснула на нього: «Дзвіринь, дзвіринь». Як довго ним ніхто не користувався: чужі не приходили, подруги зникли з її життя, а у мамі були запасні ключі...

...Вони познайомились на випускному. На дорослого хлопця з чорним кучерявим волоссям та гітарою в руках звернули увагу всі дівчата. Він був другом Аліниного однокласника Олега і колишнім випускником школи. Після успішної здачі сесії приїхав додому на канікули. Олег запросив його на свято. Максим легко «вписався» в компанію, напевно, ще й тому, що їхня Тетяна Петрівна теж була його «класною».

Світанок вони зустрічали під гітару. Максим весь час був в оточенні однокласни-

ків. Їм було цікаво дізнатися з перших вуст про вступ до вишу та навчання. Дівчата знаходили будь-який привід, аби зайвий раз привернути увагу хлопця. Найбільше намагалась Алінина подруга Оля. Аліна у тих «змаганнях» участі не брала, хоча Максим їй теж сподобався.

Вона спостерігала, як пробуджується природа. Дивовижно, але спати не хотілось. Можливо, тому, що так п'яно тривожив «перехід» у доросле життя?!

Аліна помітила поруч колючий куц з недозрілими ягодами.

– Це – терен, – почувала мало не над самим вухом і відчула на плечах тепло від піджака. – Обережно, він колючий.

– Не такий вже й колючий, – відповіла дівчина, доторкнувшись до гілочок з ягодами. Вона не дивилась на співбесідника: чомусь знала, що поруч стоїть Максим.

Закінчення – на с. 12